

Z pohledu lodi Vladislav KOSYGIN vypadala flotila jako dvě řady perel, pečlivě a rovnoměrně rozvěšených na šňůře.

Flotila se pohybovala v jasné záři slunce a jednotlivé kosmické lodě svítily zářivěji než okolní hvězdy.

Generálmajor Pjotkin se snažil nedávat najevo hrdost, která ho v té chvíli naplňovala. Lodě byly v podstatě jen obyčejné okřídlené kachny ve srovnání s tím, co všechno plulo vesmírem. Navíc měly dostatek energie pouze na let ze Země k Venuši. Přistání na Venuši pak mělo probíhat aerodynamicky a muselo se přitom počítat s pěti procenty ztrát. Deset lodí tedy na Venuši nikdy nepřistane, a pokud ano, pak jenom jako žhavý meteorit. Takové byly předpovědi astronautů.

Flotila přivázela posily pro generála Tomisenkova. Ve skutečnosti to však žádná velká pomoc nebyla, protože tyhle lodě už nebudou mít sílu vrátit se na Zemi. Bylo naplánováno, že společně s pěti sty Tomisenkovými loděmi vyčkají, dokud nepřiletí lodě s palivem.

Ale nikdo nevěděl, kdy se takové lodě vypraví na cestu...

Posádka Pjotkinovy flotily sestávala z šedesáti procent z žen. Generála by zajímalo, kdo to takhle vymyslel. Tyhle ženy byly specialistky - lékařky, techničky, bioložky.

Měla snad být na Venuši založena stálá základna? Základna, která by ve všech ohledech, i těch biologických, byla naprosto nezávislá na Zemi?

Pjotkin by svůj úkol bral mnohem vážněji, kdyby věděl, že na jeho misi závisí přežití ubohého zbytku Tomisenkovovy expedice. Nikdo na Zemi totiž nevěděl, že Perry Rhodan se svým křižníkem STARDUST přepadovou expedici Východního bloku rozmetl a zbavil ji prakticky veškerého technického zázemí.

V tuto dobu se STARDUST nacházela na zpáteční cestě k Zemi. Agregáty mohutné kulovité lodě běžely naplno, letěla jakýmsi nepřilíš kontrolovaným letem, protože byla obklopena energetickým ochranným štítem, který ji chránil před srážkou s jakoukoliv kosmickou hmotou.

Lodi STARDUST se tedy nemohlo nic stát, ale Bůh aby byl milostiv tomu, kdo by se s ní střetl.

Na radaru lodi KOSYGIN se objevil ošklivý zelený bod. Vynořil se nejdříve na kraji obrazovky, ale než na něj obsluha stačila zareagovat, pokrýval už čtvrtinu celého obrazu.

Muž se otočit a pleskl otevřenou dlaní do tlačítka poplašného zařízení. Rozječely se sirény a interkom ten zvuk přenášel na paluby všech dvou set lodí flotily.

„Radare! Co se děje?“ zvolal Pjotkin.

„Neznámý objekt. Nalétává na flotilu. Rychlost... óóóó... téměř rychlost světla!“

Pjotkin se zakuckal.

„Která část flotily je ohrožena? Rychle, mluvte, člověče!“

„Centrum!“

Pjotkinův hlas slábl. Generál se obracel k druhému mikrofonu. Zaměřovači pak slyšeli jeho rozkazy: „Korekce plnou rychlostí po pravoboku! Okamžitě!“

Zelený bod už naplňoval polovičku obrazovky. Neúprosně se blížil k červeně označenému centru, tedy ke stanovišti pozorovatele.

Muž u radaru zadržoval dech. Jestli hned neuhnou...

Ještě dvě vteřiny!

Muž přimhouřil oči, chytil se oběma rukama za ovládací panel a čekal ránu, která měla přijít.

Žádná rána nepřišla.

Místo ní přišla smrt v podobě zářivého modrého blesku, který z KOSYGINA udělal roj rozptýlených atomů.

Ale muž u radaru si toho nevšiml. Smrt, která přijde rychlostí světla, nezanechá ani vjem bolesti.

Rhodan v poslední chvíli spatřil dvojitý řetěz dvou stovek lodí. Okamžitě zvedl ruku, aby upozornil některého z důstojníků a aby provedl záchranný manévry.

Ale byl to jenom reflexní pohyb. Když si to uvědomil, ruka mu bezvládně klesla zpátky. STARDUST mezitím měla neznámou flotilu za sebou.

STARDUST ihned zastavila.

Bylo možné zcela přesné optické pozorování.

Avšak obraz, který se posádce nabízel, byl otřesný. Dvojitý řetěz perel byl uprostřed přetržen. Světelné body, zachvácené panikou, se rozprchávaly na všechny strany.

Rhodan nařídil odposlech lodí. Chtěl slyšet, o čem mezi sebou mluví. Poznal jejich tvary a věděl, že to jsou lodě Východního bloku. Přesto by těm lidem ihned spěchal na pomoc, kdyby si sami nevěděli rady.

Slyšel hlášení z jednotlivých lodí. Automatický tlumočnický je překládal z ruštiny.

Rhodan se dozvěděl, že se jedná o flotilu dvou set lodí. Z toho jich bylo zničeno čtyřiatřicet včetně vlajkové lodi generála Pjotkina. Velení převzal nějaký plukovník a právě srovnával lodě zpět do rojnice. Radarová stanoviště udala, že se příčina jejich neštěstí vzdaluje. Rhodan slyšel, jak se dohadují, co to mohlo být. Jenom jediný muž dospěl k domněnce, že by mohlo jít o loď Třetí moci, nicméně tento názor plukovník ihned zavrhl.

Rhodan tomu rozuměl: plukovník nechtěl, aby jeho muži věděli, že jedna jediná loď Třetí moci zničí téměř čtyřicet jejich lodí jen tak mimochodem během letu.

Zbývající lodě však byly schopny dalšího letu.

Letěly k Venuši.

STARDUST je ponechala jejich osudu a pokračovala v cestě k Zemi.

Rhodan litoval zničení těch čtyřiatřiceti lodí. Litoval toho tím víc, že bylo víceméně obrovskou náhodou, že se s nimi ve volném vesmíru vůbec srazil. Tahle pravděpodobnost byla mnohem menší než ta, že se srazí dva kameny, které proti sobě hodí dvě různé osoby.

Moskva.

Deset hodin ráno místního času.

Generální štáb Spojených vojenských sil Východního bloku byl zajedno v tom, že nastal čas k útoku proti důležitým vojenským a průmyslovým centrům obou nepřátelských velmocí a Třetí moci.

Poměry ještě nikdy nebyly tak vhodné jako nyní. Východní blok vybudoval základnu na Venuši - o Tomisenkovově pohnutém osudu nikdo nic nevěděl - silná pomocná flotila byla na cestě k Venuši - o katastrofě, která ji cestou potkala, také nikdo nevěděl - a Třetí moc jako by se o politický stav Východního bloku vůbec nezajímala. Už několik týdnů čekali intervenci z Galakto City, ale ta nepřicházela.

Pravděpodobně to bylo tím, že se šéf Třetí moci Perry Rhodan nenacházel nikde nablízku. Ani v Moskvě nevěděli nic bližšího o tom, kde by mohl být.

Konference generálního štábu probíhala v posluchárně akademie. Vládla bojovná nálada, generálové se shodli v tom, že je třeba zaútočit, a nyní zbývalo jen stanovit plán a časový harmonogram.

Jeden z maršálů hrdě přednášel svou tezi o obklíčení Asijské federace, když vtom přišel pobočník a poplašeně pochodoval k maršálu Sirovovi, který uprostřed první řady celou konferenci řídil.

Sirov si vzal lístek a přelétl jej pohledem.

Jeho okolí vidělo, jak svrátil čelo, pak mávl rukou, odvolal přednášejícího a sám vykročil k řečnickému pultu.

Hned začal:

„Přečtu vám zprávy, které do centrály přišly z různých částí země.

Za prvé: Jistá meteorologická stanice na Nové Zemi byla v devět hodin osmatřicet minut moskevského času roztrhána a rozmetána vichřicí. Jediný přeživší muž našel ještě funkční vysílačku a ohlásil to. Podává zprávu, že se nebe nad ním zatmělo, jako by polární noc přišla o čtyři měsíce dřív.

Za druhé: Novosibirsk, osm hodin, jedenapadesát minut moskevského času. Nebe se náhle setmělo. Raketová základna za městem byla zachvácená podivným stavem beztíže. Odnášelo to muže, rampy se rozkládaly na kusy a rakety odvála vichřice.

Za třetí: Molotov, Ural, devět hodin, jednačtyřicet minut moskevského času. Così neznámého, co zčásti zatemnilo oblohu, před sebou žene vichřici a zanechává za sebou asi kilometr širokou stopu spálené země.“

Sirov pak udělal pauzu. S jistým pocitem zadostiučinění konstatoval, že není jediný, kým tyto zprávy otrásl. Všichni v sále se tvářili zaskočeně.

„Vysvětlení všech těchto jevů,“ pokračoval Sirov, „leží patrně ve čtvrté zprávě.

Radarová stanice na Tajmyru hlásí, že se tam objevilo kulovité těleso o průměru asi osmi set metrů, které se v různých výškách, očividně řízeno, pohybovalo nad naší zemí.

Všichni si pamatujeme náhlé stavy beztíže, které uměla vyvolávat Třetí moc, když se začínala usazovat v Gobi. Víme tedy, s jakým protivníkem máme co do činění. Neznáme sice všechny jeho zbraně, ale jsme připraveni proti němu nasadit všechny naše prostředky.

Čas diskusí uplynul. Teď musíme začít jednat!“

Karaganda.

Asi 14 hodin místního času.

Stroje 23. stíhací letky se už půl hodiny nacházely ve stavu zvýšené bojové pohotovosti, kterou vyvolal jistý *velký nepřátelský létající objekt*, který se podle všeho baví tím, že poletuje křížem krážem nad zemí a všude za sebou zanechává obrazy zkázy a pustošení.

Piloti seděli ve svých strojích. Protivník je úžasně rychlý, jak se říkalo. Start okamžitě při objevení nepřátelského létajícího objektu.

Cílem je zničit protivníka všemi prostředky.

Reginald Bull, Rhodanův společník už od první expedice kosmické lodi na Měsíc, řídil let lodi STARDUST podle Rhodanových pokynů.

Rhodan se snažil uchránit lidské životy. Věděl, že takzvaná revoluce, která proběhla ve Východním bloku a způsobila, že se, státy Východního bloku odtrhly od slibně se vyvíjejícího celo světového společenství, je záležitostí jenom několika lidí v čele.

Těch více než čtyři sta milionů lidí žijících v této oblasti nemohl za tuto změnu činit odpovědnými.

Ale byla to válka, a v té se ani tomu nejhumánnějšímu polnímu maršálovi nepodaří uchránit každý lidský život.

Rhodan znal místa, kde byl protivník zranitelný. Měl své agenty všude na Zemi, a navíc na Venuši vyslýchal řadu zajatců, kteří pod vlivem sugesce vypovídali pravdu.

STARDUST zničila reaktorovou stanici poblíž Baku, která zásobovala energií vojenskotechnické zázemí u Kaspického moře.

Nyní měl křížník letět západněji. K městu Karaganda.

Bull ihned změnil kurz.

„Zaměření ve dvou stech deseti stupních!“ zařval kdosi do sluchátek. „Výška třináct tisíc metrů. Start všem strojům povolen!“

Letiště v Karagandě patřilo k nejmodernějším ve Východním bloku. Díky jeho rozloze bylo možné, aby celá letka startovala současně.

Kapitán Velinskij zavřel kabinu a nastartoval. Stroj se rozjel, získával na rychlosti a daleko před koncem rozjezdové dráhy se odlepil od země.

Velinskij převzal velení nad stroji své letky. „Otočit po dvou stech deseti stupních. Výška osmnáct tisíc metrů!“

Pro pilota stíhačky nebylo dobré útočit na mocnějšího protivníka ze stejné výšky, nebo dokonce zespodu. Pět tisíc metrů rozdíl se Velinskému zdálo dost na to, aby proti nepřátelské lodi něco zmohli.

Stíhačky měly dva na sobě nezávislé motory: raketový pohon, který pomohl při startu a získání výšky, a turbíny, se kterými byly schopny docílit až čtyřnásobku rychlosti zvuku.

Vyzbrojeny byly raketami a kulomety. Na Zemi neexistovaly výkonnější klasické stíhačky.

Kapitán Velinskij byl spolehlivý. Pohledem přehlédl stíhačky svých druhů. Neustále byl ve spojení s nimi i s věží a velitelem jednotky.

„Komín všem kominíkům! Nepřátelský objekt se pohybuje patnáctinásobkem rychlosti zvuku k městu. Zanedlouho bude nad ním. Kominíci, už ho musíte vidět. Nečekejte žádný další rozkaz k útoku! Potvrďte!“

A hlas velitele letky: „Kominík pro komín. Protivníka vidíme a útočíme na něj. Konec!“

A pak se obrátil na své piloty:

„Připravte se, hoši! Jednotlivé akce! Konec!“

Velinskij viděl protivníka.

Viděl pohybující se ohnivou stěnu na horizontu. Nejdříve neškodnou a malou.

Ale neskutečně rychle rostla, oddělovala se od země a proměňovala se v oslňující kouli.

„Panebože,“ zamumlal Velinskij. „Říkali osm set metrů! Ta věc má ale v průměru nejmíň deset kilometrů!“

Nezůstal čas na úvahy. Viděl ohnivou kouli, jak se proti němu řítí, a říkal si, že buď to je protivník sám, nebo že se v ní ukrývá. Vypálil všechny raketové střely naráz, ale vůbec neviděl exploze.

Vytáhl letoun nahoru a přimhouřil oči. I přes silné filtrační okuláry ho záře koule pálila.

Velinskij měl více štěstí než jeho piloti, protože jeho stroj energetický štít křížníku jen olízl. Stíhačka se sice rozpadla, ale Velinskij vyletěl v křesle, katapultován do výšky několika set metrů. Když se mu otevřel padák a snášel ho dolů, kapitán byl v bezvědomí.

Všechny ostatní stíhačky vletly přímo do ohnivého míče. Rozplynuly se v explozích svých vlastních raketových zbraní, které jen o zlomek vteřiny předtím odpálily.

Boj - pokud vůbec mohla být o nějakém boji řeč - trval přesně sto vteřin. Poté už žádná 23. letka neexistovala.

Zůstal jenom kapitán Velinskij. Osud mu daroval život, aby mohl svým velitelům podat zprávu.

Ale jak už to bývá, nikdo mu neuvěří a kapitán nakonec skončí na klinice pro nervově choré.

Perry Rhodan sledoval nálet stíhaček s kamennou tváří. Věděl velice přesně, co přijde, pokud stíhačky v poslední chvíli neuhnou.

STARDUST se pohybovala pětinasobnou rychlostí zvuku, což představuje přes šest tisíc kilometrů za hodinu, nebo 1,7 kilometru za vteřinu. Výsledkem byl ohnivý míč o průměru deseti kilometrů, na jehož obraz kapitán Velinskij nikdy nezapomene.

Rakety stíhaček explodovaly na energetickém ochranném štítu a nezpůsobily ani slaboučké zachvění paluby křížníku. Stíhačky je následovaly.

STARDUST držela kurz ke Karagandě a Rhodan poprvé využil situace a nasadil psychologickou zbraň.

Vysocí důstojníci letecké základny Karaganda-Východ přijali zánik stíhací letky s pobledlými tvářemi.

Co tohle bylo za protivníka!

STARDUST letěla sníženou rychlostí nad městem. Táhla za sebou sice vichřici, ale ta městu ani základně nikterak neublížila.

Mnohem zajímavější bylo, že východně od města loď úplně zastavila a pak začala stoupat. Ve výšce čtyřiceti kilometrů nad zemí se uklidnila a zůstala stát - k úděsu obyvatel Karagandy, protože jim zastínila slunce.

„Střílet!“ navrhoval jeden z důstojníků. „Všechny obranné rakety naráz!“

Návrh byl odmítnut. Jednak by na takovou akci musely být rakety vybaveny atomovými hlavicemi a jednak: kdyby vybuchly jen čtyřicet kilometrů nad městem, mohlo by to znamenat zkázu Karagandy.

Generál Chandikar však byl ochoten proti STARDUSTU vypálit aspoň jednu raketu.

„Technický štáb bude pozorovat explozi,“ nařizoval. „Možná, že by podle průběhu a výsledků zásahu bylo možné zjistit, jak na nepřítele co nejlépe vyzrát.“

Tento návrh byl přijat jako rozumný. Odpálení rakety bylo stanoveno přesně na patnáctou hodinu desátou minutu, aby měl technický štáb čas se připravit a nainstalovat všechny potřebné přístroje.

„Pozorujte výšku exploze, fotografujte ji, změřte intenzitu světla a radioaktivní spad!“ přikázal Chandikar. „A pak mi řekněte, co si o tom všem myslíte.“

Patnáct hodin.

Chandikar seděl se svými důstojníky v jídelně, netrpělivě bubnoval prsty a čekal, až uplyne posledních deset minut. STARDUST se mezitím nehnula. Generál však měl obavy, aby jim neuletěla ještě před startem rakety.

V patnáct hodin tři minuty zapojil Perry Rhodan velký psychozářič a jeho mocnou hypnotickou silou ozářil celou Karagandu a okolí.

V patnáct hodin tři minuty začal generál Chandikar pochybovat, jestli je jeho experiment vůbec rozumný. Ve stejném okamžiku se rozhodl experiment odvolat.

V patnáct čtyři vrtěl technický štáb hlavami, protože nerozuměl Chandikarovým rozkazům. Zároveň se však šířila spokojenost, protože nebylo nutno útočit na mnohem silnějšího protivníka.

V patnáct deset Chandikar svým důstojníkům vysvětlil:

„Nic si nenamlouvejme, pánové! Čím se jim můžeme postavit? Tento nepřítel šířil zkázu po celé Zemi - a podle všeho jenom z jediné lodi. Co se s námi stane, když proti nám nasadí dvě tři takové lodě, nebo třeba celou letku?“

Jeden mladý major ho přerušil a hlasitě zvolal: „To si snadno spočítáme, pane generálmajore! My všichni a všechno kolem nás zahyne, pokud se odvážíme zaútočit!“

Připojovaly se souhlasící hlasy.

Chandikar přikývl.

„Zformulujeme rezoluci,“ navrhoval. „My, celý důstojnický štáb základny Karaganda-Východ, navrhujeme Nejvyšší radě Východního bloku, aby okamžitě ukončila odpor vůči tomuto protivníkovi a aby zahájila politická jednání. Z vlastní zkušenosti zjišťujeme, že by bylo nezodpovědné proti tomuto nepříteli útočit. Jsme přesvědčeni, že Nejvyšší rada dojde ke stejnému závěru.“

Chandikar sklídl potlesk.

O půl hodiny později byl text ve městě vyhlášen a vyvolal jásot obyvatel. Chandikara tato reakce příjemně překvapila. Byl zbaven veškerých pochybností, zda má rezoluci do Moskvy opravdu poslat.

Ve čtrnáct hodin moskevského času byly generální štáb a Nejvyšší rada hlavního města Východního bloku informovány o náladě v Karagandě. V této souvislosti padala silná slova, hovořilo se i o vzpouře. Nakonec bylo rozhodnuto poslat do Karagandy několik tajných agentů.

Kupodivu však nikdo nechápal vážnost situace. Všichni sice věděli, že cizí loď disponuje neuvěřitelně silnými zbraněmi, ale na druhou stranu se nikomu nechtělo věřit, že by měli podlehnout jedině kosmické lodi.

Perry Rhodan sledoval události v Karagandě i Moskvě. Nic z toho, co se událo, ho nepřekvapovalo. Změnu smýšlení v Karagandě očekával, protože oblast zpracovával psychozářič, ale příslušníci generálního štábu v Moskvě by nebyli vojáky, kdyby podlehli a zahodili hned flintu do žita.

V šestnáct hodin místního času opustil palubu křižníku major Deringhouse. Deflektorové pole jeho arkonidského transportního obleku ho dělalo neviditelným, mocný neutralizační generátor mu umožňoval létání. Deringhouse překonal výškový rozdíl čtyřiceti kilometrů během dvaceti minut a ohlásil Rhodanovi, že je v pořádku.

Nato se STARDUST pohnula a po více než hodině vzešlo nad Karagandou opět slunce. Psychozářič se postaral, aby hypnotický vliv na občany města neustával.

STARDUST se chystala dosáhnout prvního cíle: zbavit protivníka jeho vojenské síly.

V hlase maršála Sirova nezněly naprosto žádné obavy, natož úcta. Fedor A. Strelnikov, člen Nejvyšší rady a zároveň její první tajemník, pozorně naslouchal.

„Karaganda, Čyrgaki, Irkutsk, Čita, Blagovješčensk,“ mumlal zaskočeně Strelnikov. „Napadá vás něco?“

Místo odpovědi vzal maršál do ruky pravítko a položil je na mapu. Udělal čáru. Zmíněná místa ležela na ní anebo poblíž.

„Rezoluce jsou velmi podobné,“ pokračoval Strelnikov. „Ukončit zbrojení, jednat s Třetí mocí, znovu zahájit jednání s ostatními bloky ohledně vytvoření Světové vlády.“

Vzhlédl od lístku, který držel v ruce.

„Co vy na to, maršále?“

Sirov pokrčil rameny.

„Vy si o tom přece musíte něco myslet!“ naléhal Strelnikov.

Sirov otevřel ústa, že něco řekne. Pak je ale zavřel a jen zlostně mávl rukou.

„Prosím?“ chtěl vědět Strelnikov.

Sirov ukázal na mapu: „Vypadá to, že po téhle trase někdo letěl a všechny tamější lidi zhypnotizoval. To je jediné, co mě napadá. Neposmívejte se mi, jestli se vám to zdá směšné.. Chtěl jste znát můj názor!“

Strelnikov se nesmál.

„Vy si myslíte,“ zeptal se chraplavě, „že protivník má k dispozici takové prostředky? Takové, které by během několika vteřin vyvolaly revoluci v myslích čtyř set milionů lidí?“

„Jsem nucen si to myslet,“ odpověděl Sirov a mávl rukou nad mapou. Pak v duchu prodloužil nakreslenou trasu. Které další město leželo na té pomyslné linii?

Komsomolsk.

Strelnikov sledoval jeho pohled.

„Myslíte na Komsomolsk?“ zeptal se.

Sirov přikývl.

Pak chvíli mlčeli.

Ozval se telefon. Sirov jej zvedl a potom podržel Strelnikovovi sluchátko. Strelnikov řekl své jméno a pak naslouchal. Sirov neslyšel ani slovo, ale viděl, jak se tajemník roztřásl. Odložil sluchátko a řekl: „Zmýlil jste se, maršále. Z Komsomolska jsme žádnou mírovou rezoluci nedostali.“

„Jakže?“

„Nedostali. V Komsomolsku se vojáci spolu s občany vzbouřili a odřízli město od okolí!“

Večer toho dne se Nejvyšší rada rozhodla zakročit proti Třetí moci všemi dostupnými prostředky. Všemi prostředky - to znamenalo zahájit celosvětovou válku.

Doufali, že jenom tak zabrání revoluci, která se šířila po celé zemi: Všemi prostředky - to znamenalo použít nejnovější, strašlivou zbraň, kterou lidstvo vyvinulo: katalytickou fúzní bombu.

Každý měl ještě v paměti, jak Rhodan kdysi díky neutronovému štítu zabránil explozím vystřelených atomových raket a tím atomové válce.

Katalytické bomby se však už nemusely absorpčního štítu bát. Jejich fúzní proces nepotřeboval neutrony.

Rada se jednoznačně rozhodla, že rozpoutá válku. Dokonce byl stanoven přesný termín. Vojenské jednotky měly od chvíle rozhodnutí do počátku války šestadvacet hodin času na přípravu.

Zasedání rady a především její rozhodnutí bylo přísně tajné. Na veřejnost se do poslední chvíle nesmělo dostat vůbec nic.

Strelnikov a ostatní by nebyli tak suverénně sebevědomí, kdyby tušili, jak málo utajeno zůstalo jejich zasedání a výsledek.

Na palubě lodi STARDUST se nacházela technika, o jaké pozemští spojaři neměli ani tušení. Díky ní Rhodan rozuměl každému slovu, které v moskevském jednacím sále padlo.

Věděl, že Východní blok disponuje fúzními bombami. Měl dokonce možnost ovlivnit zasedání Rady pomocí svého hypnozářiče.

Ale rozhodl se pro jinou taktiku.

13. června zbystřil celý svět pozornost.

Perry Rhodan, šéf Třetí moci, přerušil rozhlasové a televizní programy a promluvil k pozemšťanům.

Všem vysvětlil plány, které spřádal Východní blok. Přitom převzal ochranu Země před vnitřním i vnějším útočníkem. Zvláštní překvapení pro Strelnikova a jeho nohsledy si připravil na konec.

Strelnikov seděl před obrazovkou a zíral na Rhodanovu tvář.

„Poslouchejte, Strelnikove,“ řekl Rhodan. „Abyste byl informován o tom, co budu dělat dnes v noci, pokud vy a vaši lidé včas nepochopíte, předvedu vám malou ukázkou.“

Dnes v poledne - mezi dvanáctou hodinou a dvanáct třicet moskevského času - způsobím v celém Východním bloku totální výpadek elektrického proudu. Máte tedy hodinu a půl, abyste se na to připravil.

Víte dobře, co to znamená: ať přistanou všechna letadla, a informujte nemocnice.

Nebo prostě dělejte, co uznáte za vhodné! Každopádně víte, co bude dnes v noci s vašimi raketami. Bez elektřiny neodstartují, bez elektřiny nenajdou svůj cíl. Ani katalýza bez ní neproběhne.“

Strelnikov nic nepodnikl. Nemělo smysl něco dělat. Každý Rhodanova slova slyšel. Každý věděl, co dělat.

Před dvanáctou odložili lékaři skalpely, řidiči sjeli se svými vozy k okraji silnice, vlaky raději zastavily a ve výškových budovách nikdo nenastoupil do výtahu.

Nicméně Strelnikov se v duchu bránil představě, že by Rhodan opravdu něco takového svedl. Pak se ale zahleděl na hromadu zpráv, která se kupila na jeho stole.

Povstání vzešlé z Karagandy se rychle rozšiřovalo. Na území ovlivněném hypnozářením byli povstalci vítáni s otevřenou náručí.

Strelnikov zapnul televizi, ale neposlouchal ji.

Vstal a odešel k oknu.

Pět minut před dvanáctou.

Provoz se zastavil. I chodci postávali na chodnících a čekali, co se stane.

Blázní, pomyslel si zlostně Strelnikov. I kdyby veškerý proud naráz vypadl - copak si myslíte, že by to znamenalo konec?

Strelnikov kalkuloval. Musel přemýšlet o tom, co bude dál.

Ozval se hlasatel:

„V pravé poledne uslyšíte zvony Spasské věže.“

Nikdo je neuslyšel. Obrazovka potemněla. Strelnikov stál před přístrojem a zamračeně na něj hleděl.

„Ale stejně...,“ zavrčel.

14. června v devět hodin ráno přistála STARDUST v Galakto City, dosud jediném městě Třetí moci v samém srdci pouště Gobi.

Východní blok se svých plánů vzdal. Strelnikov to oznámil asi hodinu po ukončení půlhodinového výpadku proudu. STARDUST se však i pak poměrně dlouho zdržovala v blízkosti sídla Nejvyšší rady, aby se ujistila, jak to Strelnikov se, svým prohlášením vlastně myslí.

Nad asijský kontinent se snesla tma, aniž by se z jediné rampy odlepila jediná raketa. Mír zůstal uchován. Rhodan se postaral i o to, aby nemohlo dojít k žádnému překvapujícímu úderu.

Země si oddechla. Jednak proto, že se Rhodan po dlouhé době zase vrátil, a jednak proto, že dodržel slib a zabránil válce.

Plukovník Freyt, který ho po dobu nepřítomnosti v Galakto City zastupoval, na něj spolu se spoustou dalších lidí čekal na okraji kosmodromu. Když mu Rhodan potřásl rukou na uvítanou, ve Freytově tváři se sice zračila úleva, ale ne příliš velké štěstí... Nasedli do vozu, se kterým Freyt přijel, a Rhodan se zeptal:

„Máte starosti, plukovníku?“

Freyt váhal.

„Předhazují mi,“ řekl po chvíli, „že jsem zmeškal politický vývoj Východního bloku a že jsem to včas nezarazil. Lidé si myslí, že to bylo v mých možnostech.“

Rhodan přikývl.

„To je všechno?“

Freyt udělal nešťastný obličej. „Podle mě je to víc než dost!“

„Něco vám musím říct, Freyte,“ odpověděl Rhodan. „Ale nejdříve ze všeho musíte vědět, že jsem to udělal s nejlepším úmyslem.“

Freyt na něj překvapeně pohlédl: „O tom bych nikdy nepochyboval, pane!“

„Počkejte: Musel jsem se zabezpečit, aby během mé nepřítomnosti nikdo nezneužil technické vymoženosti Třetí moci, chápete? Proto jste dostal rozkaz zaútočit na každého, kdo by se proti Třetí moci vrhl. Ale abych se zabezpečil, byl jste vystaven hypnotickému psychobloku, který vám bránil zakročít dřív, dokud by protivník opravdu nezaútočil konkrétně proti Třetí moci.“

Položil ruku na Freytovo rameno a vážně na něj pohlédl: „Vím, že mě za to nebudete mít rád, Freyte. Ale musel jsem to udělat. Napříště už to nebude nutné. A za uplynulá léta máte díky hypnobloku alibi.“

Usmál se a s potěšením konstatoval, že i Freyt se usmívá.

Město, jehož počet obyvatel za minulé čtyři roky vzrostl na osm set tisíc, se naplnilo aktivitou.

Plukovník Freyt podporoval příliv odborných sil a vědců. Bděl nad tím, aby General Cosmic Company stavěla obrovské továrny a vyráběla kosmické lodě.

Kosmická flotila stíhaček vzrostla na deset pluků. To bylo 1080 strojů schopných letu vesmírem, což samo o sobě zajišťovalo převahu Třetí moci.

Armáda měla 10000 mužů. Byli vyzbrojeni arkonidskými zbraněmi, a proto byl každý z nich silnější než dvacet vojáků jiné velmoci.

Rhodan přelétl pohledem zprávy, které mu Freyt předložil. Jeho školený mozek nepotřeboval ani půl hodiny, aby si zapamatoval všechny údaje.

„Nerad používám velká slova,“ řekl plukovníku Freytovi.

„Ale jedno bych rád konstatoval: Byl jste vynikající zástupce. Děkuji vám!“

Freyt však neměl čas na radost, protože Rhodan mu jedním dechem vydal další rozkazy.

„Oznamte vládním jednotlivých velmocí, že...,“ zamrkal na Freyta, „jak se to říká? Že budu potěšen, když budu moci co nejdříve přivítat jejich vyslance tady v Galakto City.“

Freyt si zapisoval.

„Zdůrazněte slůvko brzy!“ doporučoval mu Rhodan. „Myslím tím zítra nebo pozítří. Připojte k tomu, že situaci nadále považuji za vážnou a že další porady budou nezbytně nutné.“

Freyt si zapsal i tohle.

„A kromě toho ať nějaký spolehlivý muž obsadí hypervysílačku. Chtěl bych dát svému spojaři ze STARDUSTU volno. Major Deringhouse nemá stanoveny žádné specifikované časy. Může se ohlásit kdykoliv.“

„Deringhouse?“ vzhlédl překvapeně Freyt.

„Ano, Deringhouse. Vysadil jsem ho nad Karagandou. Měl by mi ulehčit provedení druhé části plánu. Víte přece, že musíme s Východním blokem počítat jako s nepřítelem, dokud u vesla zůstává dosavadní vláda?“

„Samozřejmě, pane.“

Rhodan přikývl.

„Dobrá. Jednoho dne všechny ty pány zatkneme. A Deringhouse mi k tomu připraví půdu.“

Plukovník Freyt podvědomě cítil, jak velká propast ho dělí od Rhodana. Během uplynulých čtyř a půl roku měl často dojem, že svou práci dělá stejně dobře jako Rhodan a že není žádné velké umění vládnout Zemi.

Ale mýlil se.

Najednou se mu zdálo, že vládnout Zemi se podobá žonglování s deseti míči.

Takový agent smí dělat mnohé věci, které ostatní lidé považují za amorální - ovšem na druhou stranu zase nesmí dělat věci, které normální člověk považuje za samozřejmé.

Major Deringhouse, oblečený do arkonidského transportního obleku, měl v úmyslu zahájit v Karagandě svou práci. Město, stále ještě posthypnoticky ovlivněné, mu připadalo tím nejlepším místem pro start.

Přesto si uměl představit, že kdyby se mezi lidmi náhle objevil v tomto podivném obleku, asi by vyvolal vlnu podivu, a proto ještě se vstupem do Karagandy pár hodin počkal.

Pro Rhodana by nebylo nijak těžké ovlivnit občany města natolik, aby Deringhousea vítali s otevřenou náručí i jako agenta Třetí moci. Ovšem takový stav by jistě nezůstal před Moskvou utajen a mohl by ohrozit zdar operace.

Deringhouse tedy přistál - neviditelný - poblíž vesnice Plachovskoje, asi sto dvacet kilometrů od Karagandy, a hned tam prožil zážitek, který mu naznačil, že osud stojí na straně Třetí moci.

Plachovskoje byla vesnice jako každá jiná v tomto kraji: ulička, kolem ní pár domků a za nimi rozlehlá pole nebo step, sem tam traktor nebo nějaký stroj, a to vše pokryto věčným prachem.

Deringhouse si říkal, že o náladě mezi lidmi, jaká zavládla po přeletu STARDUSTU, se nejvíce dozví na radnici, ale měl problém zjistit, který z domků je vlastně radnicí.

Pak ji ale poznal podle úlomku prkna připevněného na jednom domě. Na prkně byl cár papíru s nápisem:

Místní rada se sejde dnes večer ve 20 hodin!

Noticka byla napsána rukou.

Pak se Deringhouse poohlédl po domě. Na dvoře objevil sanitku z Uspenského a podivil se tomu, protože do Karagandy bylo odtud blíž.

Vstoupil do domu a rozhlížel se po přízemí. Neslyšel žádné hlasy, a proto otevřel jakési dveře. Zavržaly. Deringhouse nahlédl do místnosti, kde za jediným stolem seděl nějaký mladík. Jakmile se dveře otevřely, vyskočil a mnul si oči.

Protože však za dveřmi nikoho neviděl, povzdechl si a uklidnil se. Deringhouse udělal krok dozadu a nechal dveře otevřené.

V té chvíli zaslechl hlasy z patra. Rozběhl se po schodech nahoru a nedbal na to, jestli taky vrzají. Hlasy byly dostatečně hlasité.

Přicházely z místnosti, jejíž dveře byly dokořán. Uvnitř se bavil muž v uniformě s jiným mužem, který vypadal jako sedlák.

Deringhouse zůstal stát přede dveřmi.

„Schůze bude toho chlapa dneska večer vyslýchat, ať mu je jak chce!“ konstatoval sedlák. „Je mi jedno, v jakém je stavu. Vykládal tak zmatený věci, že bysme možná měli informovat tajnou službu.“

Uniformovaný pokrčil rameny.

„Nemohu vám říct nic víc ani míň, než že ten muž je fyzicky i psychicky na dně. Jestli ho dnes večer podrobíte výslechu, zhrouť se. Ale udělejte, co uznáte za vhodné.“

Tohle bude doktor, říkal si Deringhouse. Určitě přijel sanitkou z Uspenského.

„Díky,“ odpověděl sedlák. Znatelně se mu ulevilo. „Mohl jste mi dělat větší potíže, ale asi chápete...“

Doktor mávl rukou.

„Chápu. Uděláte své vesnici dobře, když vydáte státního nepřítele tajné službě. To napadlo vás, že s tím mužem není něco v pořádku?“

Sedlák neváhal a všechno vyklopil: „Pár lidí ho vidělo, jak padá k zemi: na padáku a v pilotním křesle. Byl v bezvědomí, ale když jsme ho položili na postel, otevřel oči. První, co řekl, bylo: Přestaňte s tím nesmyslem! Nemůžete vyhrát, protivník je příliš silný!“

„Řekl bych, že mluvil o té cizí lodi?“

Sedlák horlivě přitakával.

„Vyprávěl nesmyslný, popletený řeči o nějaké ohnivé kouli a o letcích, který do ní vletěli a explodovali. Je něco takovéhoho možný? Není to sabotér a vlastizrádce, když něco takového tvrdí?“

Lékař byl opatrný. „To se ukáže,“ odpověděl.

Deringhousea už rozhovor nezajímal. Podle všeho byla řeč o některém z pilotů, kteří napadli STARDUST. Tenhle asi přežil, ovšem vypadalo to, že je na nejlepší cestě do blázince. Ale kde je teď?

Deringhouse odkráčel k ostatním dveřím na patře a opatrně naslouchal. Za jedněmi z nich pak zaslechl nepravidelné oddechávání.

Vstoupil.

Uvnitř byly zatažené závěsy a tma: Chvilí musel počkat, než se rozkoukal.

V rohu místnosti stálo primitivní polní lůžko. Na něm ležel muž. Spal a vypadalo to, že má spánek zapotřebí. Tvář měl poškrábanou a propadlou. Přesto vypadal sympaticky. Deringhouse si zapamatoval jeho vzhled a pak se vrátil dolů, kde objevil místnost s velkým stolem a kolem něj spoustu židlí - zasedací místnost.

Nato se vytratil ven a počkal až do večera. V jediném místním obchodě ukradl něco k jídlu a pití.

Dlouho před osmou hodinou večerní vklouzl do zasedačky a zajistil si bezpečné místo nahoře na skříni. Tam se na něj nikdo neposadí.

Členové rady nepatřili mezi nej přesnější lidi, protože přesně v osm byli v místnosti kromě Deringhousea jenom dva. Zbýlých čtrnáct přijelo postupně během následující půlhodiny.

Pak byl dovnitř přinesen raněný muž. Jeho stav se nijak nezlepšil, ale byl vzhůru a rozhlížel se.

Přítomní ho sledovali s velkým zájmem. Muž, který odpoledne hovořil s doktorem, schůzi zahájil.

„Tento člověk,“ vysvětloval a ukazoval na raněného, „je podle vlastního vyjádření jediným přeživším pilotem z letky, která se vznesla z Karagandy proti neznámé lodi letící přes náš kraj. Ale mluví o tom tak zmateně, že jsem považoval za nutné, abychom ho vyslechli. Potom odhlasujeme, co o jeho řečech soudíme.“

Ty blázne, pomyslel si Deringhouse. Když mu to říkáš takhle předem, určitě si dá pozor na jazyk.

„Začněte!“ rozkázal sedlák. „Povězte nám jméno, hodnost a všechny důležité věci!“

Raněný se opřel o loket a řekl: „Jmenuji se Ivan Afimovič Velinskij, kapitán a velitel páté letky triadvacátého pluku, stanoviště Karaganda-Východ.“

Moje letka dostala úkol zničit nepřátelskou loď, ale nepodařilo se to. Velká část - pokud ne všechny - našich stíhaček při tom byla zničena, přičemž to všechno vypadalo, jako by to pro nepřítele byla maličkost. Nemusel hnout ani prstem.

Domnívám se, že by bylo neodpustitelnou lehkomyšlností vést proti takovému protivníkovi válku. Náš odpor bych v tomto případě přirovnal k odporu nezletilého chlapce, který se holýma rukama vrhá proti tanku.“

Protest přišel stejně náhle jako bouřlivě.

„Zrádče!“ zvolali někteří přítomní a jiní křičeli: „Sabotéře!“

Deringhouse obdivoval mužovu odvahu, protože i on věděl, co pilota Velinského čeká: transport do vězení tajné služby.

Proto bylo Deringhouseovi jasné, co udělá.

Ale nejdříve se chtěl dozvědět, co se stane dalšího.

Předseda místní rady navrhoval pilota vydat tajné službě.

Velinskij neprotestoval. Do poslední chvíle odpovídal na všechny otázky, ale pak vyčerpáním ztratil vědomí.

Vynesli ho ven a předseda rady telefonoval zprávu pro vyšší úřad. Deringhouse pochopil, že neinformuje nadřízeného v Karagandě, ale v Akmolinsku. Z toho usoudil, že se místní radě v Karagandě už nevěří.

Kolem půlnoci se nad tichem rozlehlé stepi ozval jen vrtulník slabě označený světly. Přistál na ploše za vesnicí.

Předseda, dva další členové rady a dva sedláci, kteří nesli i nosítka s raněným, vyšli. Velinskij byl při vědomí.

Neviditelný Deringhouse stál u kraje cesty. Sledoval mladého kapitána a pokoušel se zjistit, jak mu je. Ale Velinskij nedával nic najevo.

Vrtulník měl velký nákladový prostor. Deringhouse si v něm snadno našel místo. Skrčil se vedle nosítek s Velinským.

Zanedlouho se vrtulník vznesl.

Dobrá, dobrá, říkal si Deringhouse. Vlastně jsem původně chtěl do Karagandy, ale takhle to snad bude lepší. Nakonec musel stejně do Moskvy a bylo jedno, jestli přes Karagandu, nebo přes Akmolinsk.

Let do Akmolinska netrval déle než půl hodiny. Velinskij během cesty usnul.

Při vystupování se však Deringhouseovi stala nepříjemná věc. Klopýtl a padl na rameno muže, který stál nejbliž výstupu. Dotyčného to odhodilo a v pádu strhl několik dalších mužů.

Když se zvedali ze země, měli už v rukou pistole. Ve světle lamp přistávací plochy Deringhouse viděl jejich bezradné, popletené tváře.

„Co to bylo?“ zeptal se jeden.

„Někdo mi skočil na záda,“ odpověděl muž.

„Nesmysl, nikdo tu přece není!“

„Ale když to říkám...“

Muž opatrně došel ke vstupu a nahlédl do nákladového prostoru. Byla tam tma.

„Je tu někdo?“

Nikdo neodpovídal. Deringhouse už dávno vstal a sledoval dění od pilotní kabiny.

„Povídám, že tu nikdo není!“ ozval se jeden z přihlížejících mužů.

Pak vzali nosítka a Velinského odnesli. Muž, na kterého Deringhouse dopadl, se pořád ještě nedůvěřivě rozhlížel.

Velinskij prožil neklidnou noc. Uložili ho v malém, zapáchajícím prostoru a nikdo se o něj nestaral. Využil času aspoň k tomu, aby se prospal.

Zhruba kolem sedmé hodiny mu přinesli snídani a zeptali se ho, jestli už může vstát.

Zkusil to.

Šlo to, i když mu před očima tančily barevné kruhy.

Odvedli ho chodbou do jiné místnosti, kde za stolem seděl nějaký major.

Velinskij pozdravil, major mu odpověděl a pak ti dva osaměli.

„Sedněte si,“ řekl major. „Myslím, že vám to bude příjemnější než stát.“

Velinskij se posadil, ale taková přívětivost ho mírně zaskočila.

„Nu, tak mi všechno povězte znova,“ začal major. „Mám sice zprávu z Plachovského, ale raději si váš příběh poslechnu přímo od vás.“

Velinskij přikývl a spustil. Major ho celou dobu pozorně poslouchal. Když pilot končil, ještě dodal: „V Plachovském mě vinou těchto slov považovali za zrádce a sabotéra a předali mě tajné službě.“

Zdálo se, že to majora pobavilo.

„Panebože!“ smál se. „Kdybych byl já na vašem místě, asi bych vyprávěl totéž. Co je na tom za sabotáž nebo zradu?“

Velinskij nevěřil vlastním uším. „Myslíte to vážně?“ zeptal se nejistě a naklonil se dopředu.

Major přitakal.

„Docela vážně.“

„Takže smím letět zpátky do Karagandy?“

„Ne, to nesmíte.“

Velinskij se vyděsil. Takže přece...

„Zpráva o vašem případě se rozkřikla,“ pokračoval major.

„Nejvyšší rada nám z Moskvy poslala mimořádně důvěryhodného muže, který vás doprovodí do Moskvy. Nejvyšší rada vás prosí - pochopitelně jako svobodného muže -, abyste jí podal zprávu o tom, co jste zažil.“

Velinskému začalo bzučet v uších. Sotva slyšel otázku: „Souhlasíte?“

Vykotkal odpověď:

„Jo..., jistě, samozřejmě.“

Major vyplnil formulář. Pak jej podal přes stůl a řekl: „Jděte do baráku C a zaklepejte tam na dveře číslo pětadvacet. Tam na vás čeká muž, který vás odveze do Moskvy. Ukažte mu tenhle lístek! A šťastnou cestu!“

Velinskij vyjeveně poděkoval a vypochoďoval ven. Jeho slabost byla najednou tatam. Pilot byl zvědav na muže, se kterým měl jet do Moskvy.

Došel ke zmíněným dveřím a zaklepal.

„Dále!“ řekl kdosi.

Velinskij vstoupil.

V místnosti stál jen stůl a židle. Velinskij spatřil muže, který měl na sobě podivné oblečení, připomínající něco mezi montérkami, potápěčskou kombinézou a loveckým oděvem. Pilot nikdy nic takového neviděl. Pozorně si prohlížel rukojeti zbraní, které měl muž u sebe.

„Už jste si mě prohlédl?“ zeptal se s úsměvem neznámý.

Velinskij si uvědomil, co má dělat. Postavil se do pozoru a zasalutoval.

Téměř dvoumetrový blondák lhostejně mávl rukou. „Jo, jo, jasně. Ví, kdo jste, kapitáne, a ví, co jste prožil. Já jsem Lub. Poslouchejte pozorně: neříkám, že se tak jmenuji. Své pravé jméno jsem zapomněl. Lidé, o které mi jde, mi říkají Lub. Tak mě tak nazývejte!“

„Ano,“ odpověděl Velinskij.

„Pojedeme spolu do Moskvy.“

„Ano. Smím vám položit otázku?“

„Prosím.“

„Proč tam neletíme? Byli bychom tam dřív.“

Lub se zašklebil.

„Chytrý hoch, že? Ale my pojedeme.“

Velinskij si o Lubovi udělal okamžitý názor: Tenhle ledabyle se chovající muž určitě přesně věděl, co dělá, a říkal jen to, co považoval za nutné. Přesto byl Velinskému sympatický. Dokonce velmi sympatický.

Kolem desáté večer nasedli do jednoho z moderních transsibiřských vlaků.

„Je to mnohem pohodlnější,“ vysvětloval Lub. „Dal jsem nám rezervovat celé kupé. Budete se dokonce moci i vyspat.“

Na to však Velinskij zatím neměl ani pomyšlení. Hořel zvědavostí. „Co to na sobě máte za oblek?“

Lub se zašklebil. „Speciální oděv. Chrání před všemi druhy kulek a před dalšími nepříjemnými věcmi. Navíc s jeho pomocí ovládám řadu zajímavých triků. Časem vám některé z nich ukážu.“

Aby se vyhnul dalším otázkám, zapnul televizor. Právě probíhal Rhodanův projev, ve kterém byl oznamován výpadek elektřiny. Velinskij na to zíral s vytřeštěnými očima, ale Lub vypadal, jako by se jen nudil.

Velinského to zaskočilo, a proto vyhrkl: „Copak to s vámi ani nehne?“

„Zásadně se kvůli takovým věcem nevzrušuju,“ suše řekl Lub.

Velinskij takový názor považoval za odsouzeníhodný, ale raději mlčel. Člověk nikdy neví.

Kolem dvanácté vlak zastavil v Atbasaru, což byla tak malá obec, že se v ní za normálních okolností nezastavovalo: Lub se zašklebil. „Víte, proč tu stojíme?“ zeptal se Velinského.

„Abychom během výpadku proudu nezůstali třet někde na trase.“

Lub přikývl. Pak dodal: „Vystupujeme.“

Velinskij se zděsil. „Proč?“

„To vám vysvětlím později.“

Velinskij poslechl. Vystoupili, ale hned na perónu je průvodčí okřikl: „Tohle není zastávka! Zůstaňte ve voze!“

„Houby,“ zavrčel Lub. „Chci se trochu protáhnout.“

Průvodčí zalpal po dechu, ale už nic nenamítal. Lub s Velinským se procházeli po písčitém peronu, až došli ke dřevěnému domku přednosta.

„Zůstaňte tady!“ přikázal náhle Lub. „Hned jsem zpátky.“

Velinskij se zastavil. Lub obešel domek kolem dokola a pak se vrátil. „Všechno v pořádku,“ zašklebil se. „Můžeme jít.“

„Kam?“

Lub ukázal na ploché střechy domků nedaleko odtud. „Tam! Hrozně rád využívám nedobrovolné přestávky. Z téhle velké země toho moc neznám. Rád bych se podíval na Atbasar.“

„Vrátíme se včas?“

Lub pokrčil rameny. „To nevím.“

Kráčeli ke vsi a přitom se stali svědky zřícení dopravního letadla, které spadlo z nebe v dálce na obzoru. „Bůh jim buď milostiv,“ poznamenal Lub. „Proč jen nepřistáli včas? Byli přece varováni!“

Velinskému se rozklepala kolena.

Pak z městečka vyrazila kavalkáda nejružnějších vozidel, napěchovaných lidmi. Uháněli směrem k místu, kam spadl letoun.

Lub ve vsi nikoho nenajde, pomyslel si Velinskij, když se díval za svým průvodcem, který ho nechal stát, aby na něj počkal, ale už zanedlouho se vracel. Seděl na jakémsi podomácku vyrobeném terénním voze.

„Nasedejte!“ řekl.

Velinskij se posadil. „Kde jste to sebral?“

„Koupil.“

„A kam máte namířeno?“

„Do Kosgorodku.“

Velinskij zalpal po dechu. „Co chcete v Kosgorodku? Já myslel, že mě máte dopravit do Moskvy?“

Lub přitakal. „Dobrá, uzavřeme malou dohodu. V Kosgorodku vám povím, oč vlastně jde. Ale do té doby mi nekladte žádné zvědavé otázky, ano?“

Velinskij chvíli přemýšlel, ale pak souhlasil.

Hlásil se plukovník Freyt. Rhodan ho hned pustil dál.

„Máme příslib Asijské federace a bloku NATO, pane,“ hlásil Freyt. „Rozhodl jste o přesném termínu?“

„Ano. Pozítří, začátek jednání ve čtrnáct hodin.“

„Výborně.“

Freyt opustil místnost a Rhodan se ponořil do úvah.

To, co ho nutilo k zamyšlení, nebyla situace Východního bloku jako neklidného místa na Zemi, protože disponoval dostatkem technických možností a prostředků, jak mu případně zabránit v expanzi.

Důvodem jeho zasmušlosti byla nezralost lidí, která se plně projevovala v chování Východního bloku.

Rhodan nebyl muž, který by podléhal iluzím. Byl pevně přesvědčen o tom, že se mu podaří lidem otevřít oči, aby pochopili, že všichni musí držet pohromadě, protože nastala nová dimenze lidského vývoje.

Zdalo se, že po setkání Rhodanovy měsíční expedice se ztroskotavšími mimozemšťany Arkonidany - velitelkou křižníku Thorou a jejím vědeckým šéfem Crestem, a po všem, co se na Zemi i ve vesmíru odehrálo, lidé pochopí...

Rhodan koneckonců vyřešil vesmírné hádanky tajuplného Neznámého a přiblížil se k tajemství věčného života, které bylo ukryto na umělé planetě jménem Poutník, ale zatímco ji hledal, uplynulo na Zemi čtyři a půl roku a lidé se zvolna vraceli ke starému myšlení.

Opět tu byly hádky a modré planetě vládla zloba.

Rhodan vstal a zahleděl se z okna na město. Umělý déšť vytvořil z pouštního města zelenou zahradu.

Musel lidem světa ukázat, že ho zatím ještě budou nuceni poslouchat, dokud jejich rozum dostatečně nedozraje pro úkoly, které lidstvo musí splnit!

Na okraji Kosgorodku, což nebylo víc než víska na břehu třpytivého solného jezera, se Velinskij s Lubem nejdříve nastěhovali do prázdného domku. Zdalo se, že si jich nikdo ani nevšiml. Nikdo se o ně nestaral.

Velinskij měl znovu čekat, zatímco Lub se vypravil do vsi. Tentokrát však zůstal déle než obvykle a vrátil se teprve po setmění.

Velinskij se vyděsil, když v otevřených dveřích viděl přicházet ještě nějakou další osobu, navíc v policejní uniformě!

Lub přinesl i nějaké jídlo: plochý, ale voňavý černý chléb u různé druhy salámů. Položil to na okno a řekl: „Najíme se později. Nejdříve nám tenhle muž něco poví.“

Posadili se na zem kolem svíčky. Policista začal bez další výzvy:

„Lidé v Plachovském vydali tajné službě nějakého defétistu a sabotéra. Byl odveden do Akmolinska, ale nějakým záhadným způsobem odtud zmizel. Přišel tam nějaký muž, který veliteli posádky oznámil, že je z Moskvy a že si toho lumpa odvede. Major zajatce vydal. Když se ho však později vyptávali, proč to udělal, nedokázal odpovědět.

V této souvislosti,“ pokračoval policista, „je zajímavý jeden fakt: když zajatce dovezli vrtulníkem do Akriolinska, jako by jednomu z tamějších mužů někdo skočil na záda, ale nikoho přitom nebylo vidět.

Lidé z tajné služby tedy sledovali stopu Neznámého a sabotéra. V Akmolinsku nasedli na transsibiřský expres a jeli do Moskvy. Vlak však musel zastavit a ti dva se údajně ztratili ve směru k Atbazaru. To je také to poslední, co se o nich ví. V Atbazaru je nikdo neviděl. Ale jsou hledáni po celé zemi.“

Policista vstal, aniž by mu někdo něco řekl. Otočil se, otevřel dveře a odpochoval do tmy. Dveře za ním zaklaply.

Velinskému neuniklo, že se při tom pohyboval poněkud zdřevěněle. Cítil, že se na něj Lub dívá.

„Takže?“ zeptal se Lub.

„To je..., to je...,“ koktal Velinskij.

„Co to je?“

„Děláte to proto, abyste mě zastrašil! Já od samého začátku vím, že nejste ten, za koho se vydáváte! To ne já, ale vy jste tím sabotérem! Jste zrádce a...“

Lub mávl rukou. Ani se nezlobil. „Přestaňte žvanit,“ řekl klidně. „Vy si myslíte, že jsem toho poldu uplatil, aby si vymyslel příběh, který nám vyprávěl?“

„Třeba ano a...“

„Tak jděte do vesnice! V Kosgorodku jsou dva policisté. Jděte k tomu druhému a povězte mu, kdo jste... Třeba bude dostatečně inteligentní, aby vás poznal i bez toho. A uvidíte, co s vámi provede!“

Velinskij vstal. „To taky udělám! Ale nejdřív ho pošlu sem, aby se postaral o vás!“

Lub se nahlas zasmál. „Vy blázne!“

Velinskij šel ven.

Ale venku udělal jenom pár kroků. Proč by neměl Lubovi důvěřovat? Co když policista říkal pravdu? Ale jestli říkal pravdu, pak...

Potom se vynořily další otázky. A jenom Lub na ně mohl odpovědět. Uplatil majora z Akmolinska? Nesmysl, takového majora jen tak neuplatíte.

Ale...?

Velinskij udělal čelem vzad. Vrátil se zpátky do chatrče, a než Lub mohl pronést nějakou posměšnou poznámku, řekl: „Tak tedy dobrá... Jsem zase tady. Asi to pro vás bude triumf. Ale slibuji vám, že hned odejdu na policii, a je mi jedno, co se mi stane, jestli mi hned nepodáte jasné vysvětlení události z dnešního rána!“

Lub k němu zvedl oči.

„Bravo, pane patriote!“ odpověděl. „Jistě, mohu vám všechno vysvětlit, ale pokuste se lámat si svou vlastní hlavičku. Bude lepší používat raději hlavu než temperament!“

Sedněte si!“

Velinskij poslechl.

„Tak pěkně od začátku,“ začal Lub. „Mé skutečné jméno je Conrad Ezechiel Deringhouse. Za to prostřední jméno stejně jako za všechna ostatní jsou zodpovědní mí rodiče.“

Když už nebyl schopen prokázat politickou zralost, pak Strelnikov aspoň potvrdil schopnost rozpoznávat nové situace a zařídil se podle nich: Začínal chápat, s kým má co do činění.

Jako první věc okamžitě zakázal zasedání Nejvyšší rady, na kterém bylo vždy více než sto lidí: Tímto způsobem zabránil tomu, aby Rhodan vnutil své mínění naráz celé Nejvyšší radě. Při běžném zasedání mohl ovlivnit jen o něco méně než třetinu delegátů.

Strelnikov přešel k diktátorské metodě vlády. Rozdělval rozkazy a ostatní je museli plnit.

Poslal do Komsomolska tři divize, aby uklidnily povstání:

A udělal ještě něco. Týkalo se to zpráv o neznámém muži, který unesl bývalého pilota karagandské letky. Strelnikov pochopil, že půjde o agenta Třetí moci, a proto nasadil všechny páky, aby se ho zmocnil. Věděl, že Rhodan důrazně dbal na bezpečí svých lidí a neriskoval jejich životy. Takový zajatý agent by pak v této souvislosti mohl znamenat velkou výhru.

Veškeré policejní a bezpečnostní složky dostaly instrukce, že mají především hledat kapitána Velinského, sledovat ho a čekat, až se v jeho přítomnosti objeví neznámý muž. Každý přitom věděl, že na neznámého nesmí otevřeně zaútočit.

Strelnikov však nevěděl, že všemi těmito příkazy - počínaje zákazem zasedání Nejvyšší rady až po pronásledování Velinského - dělá přesně to, co od něj Rhodan s Deringhousem očekávají.

Protože tohle byla psychologická válka vyššího stupně.

Diskuse proběhla celkem prostě. Deringhouse řekl: „Kdybyste teď dostal chuť mi utéct a udat mě nějakému policistovi, musel bych vás přibrzdit. Chápete, jak to myslím?“

Nicméně této hrozby nebylo zapotřebí. Velinskij vycítil, že všechno, co mu Deringhouse řekl, je míněno upřímně, a zároveň mu docházelo, že cizincův plán nepostrádá smyslu a oprávněnosti.

Opustili Kosgorodok a táhli dál na západ. Zčásti používali vlaky, zčásti vrtulníky, pár kilometrů urazili pěšky a něco v autech.

Mezitím se dostali až do Magnitogorska, což znamenalo, že za sebou měli polovinu cesty.

V Magnitogorsku měl Deringhouse jisté záměry. Byl přesvědčen, že na nejvyšších místech vědí, že do tohoto města dorazil, a proto jim chtěl nabídnout oříšek k rozlousknutí.

Z Magnitogorska mířila jednokolejná dráha do Bajmaku, ležícího asi sto kilometrů jižně odtud. Bajmak byla bezvýznamná ves, takže se každý mohl ptát, proč tam vlastně vede železnice.

Jenom Deringhouse a pár dalších lidí to věděli. V Bajmaku se těžila uranová ruda, nejvýdatnější na celé Zemi. Mluvílo se dokonce o žilách čistého uranu, táhnoucích se stěnami štol. Vláda proto tohle místo udržovala v tajnosti a veřejně se tvrdilo, že se tam těží jenom cín.

Deringhouse s Velinským si koupili jízdenky a vyrazili vlakem do Bajmaku.

Po půlhodině jízdy se souprava zastavila. Za okamžik je míjel nákladní vlak s vagony přikrytými plachtami.

„Hele!“ špitl Velinskij a ukázal na druhý konec vlaku. U lokomotivy postávaly dvě uniformované postavy. Totéž se opakovalo vzadu.

„To je náš konec,“ špitl Velinskij.

Tohle nemůže dopadnout dobře, říkal si. Deringhouse musí být v tom svém obleku nápadný. A on sám, Velinskij, u sebe neměl žádný průkaz. Kromě toho každý policista už zřejmě znal jeho tvář.

Ale Deringhouse neztrácel klid.

Seděli ve třetím vagonu. Velinskij sledoval, jak Deringhouse bere do ruky zbraň, kterou nazýval psychozáříč, a jak ji schovává do kapsy.

Jejich vagon byl téměř prázdný. Policista zkontroloval tři dělníky na opačném konci a už se k nim blížil. Zastavil se a požadoval průkazy.

„Žádné nemáme,“ odpověděl Deringhouse.

Policista byl nejdříve zaskočen, ale pak řekl: „Nějaké musíte mít! Tak je ukažte!“

Deringhouse pokrčil rameny. „Žádné nemám a můj přítel taky ne.“

Policista přimhouřil oči a svraštil čelo. „Hele,“ řekl pak. „Co to máš na sobě za oblek?“

Deringhouse se na sebe podíval a řekl: „Horolezecká výbava. Právě jsem si ji koupil.“

„A jak se jmenuješ?“

„Lub.“

„Jenom Lub?“

„Jo.“

„A tvůj přítel?“

Deringhouse nechal Velinského, aby promluvil sám. Ten se zhluboka nadechl a vyhrkl: „Popov!“

To je jméno, které je v Rusku stejně běžné jako v Americe Smith. Policista proto hned pochopil, co se děje.

„Aha!“ zvolal. „Počkejte, hoši! Hezky zůstaňte, kde jste!“

Pak skočil k oknu a jedním trhnutím je otevřel. Zapískal na píšťalku. Z obou stran vlaku se ozvaly odpovědi.

Deringhouse se posadil zpříma a namířil na policistu psychozáříč. Přitom se plně soustředil na svůj hypnotický příkaz.

Byl určen muži, který řídil lokomotivu...

Policista něco volal na kolegu. Ani si nevšiml, že se vlak rozjíždí. Deringhouse vstal, chytil ho za nohy a vysunul ho z okna. Vlak zatím jel krokem, rychlost tedy nemohla vyhozenému ublížit.

Ostatní policisté potřebovali určitou dobu, než pochopili, co se vlastně stalo. Nakonec jim však nezbylo než za vlakem hrozit pěstmi.

Deringhouse se od srdce smál. Ty tři dělníky snadno uklidnil pomocí psychozáříče.

„Příště,“ stěžoval si Velinskij, „mi radši hned povězte, co chcete udělat. Abych se zbytečně neděsil.“

Deringhouse se znovu zasmál, ale Velinskij pokračoval v černých úvahách: „Za dvě minuty budou v Bajmaku vědět, že jsme ve vlaku. A co pak?“

„Oni se to měli dozvědět,“ odpověděl Deringhouse. „Přesně to jsem chtěl!“

Velinskij na něj překvapeně pohlédl, ale dalšího vysvětlení se mu nedostalo.

Nikdy předtím nepovažovala Thora za nutné, aby se Rhodanovi ohlásila předem, ale tentokrát to udělala. Rhodan v té chvíli musel myslet na šok, který prožila na planetě Poutník. Musel to být opravdu silný šok, když se začínala přizpůsobovat lidským zvyklostem.

Stála ve dveřích. Vzpřímená, neuvěřitelně krásná, nicméně ve tváři měla vepsány stopy zklamání ze zážitků na Poutníku.

„Rád vás vidím,“ řekl upřímně Rhodan. „Je to už hodně dlouho, co jste mě navštívila naposledy.“

Povytáhla obočí. „Na překonání takového šoku jsem potřebovala čas. Nicméně jsem přišla z osobních důvodů. Chci se dozvědět, co se děje na Zemi, a trochu se tím odreagovat.“

Posadila se proti němu.

Rhodan jí podal krátkou zprávu.

Když domluvil, Thora řekla: „Už vám asi nerozumím. Jste mužem, který se vrací s obrovskou bojovou silou, a namísto abyste celý konflikt vyřešil jedním soustředěným útokem, bojujete proti Východnímu bloku jenom jedním jediným agentem.“

Rhodan zavrtěl hlavou. „Nechápete lidskou psychologii, Thoro,“ poučoval ji. „Deringhouse je podle mě úplně v bezpečí. Pokud neudělá vyslovenou hloupost, nemůže se mu nic stát. Na druhou stranu bude působivější, když Východnímu bloku a všem dalším případným rebelům ukážu, že na ně stačí jediný můj člověk.“

Pohlédl na Thoru.

„Chápete, jak to myslím?“ Předklonil se.

„Lidstvo musí vědět, že Rhodanovi stačí tohle,“ luskl prsty, „a všechny problémy má vyřešeny. Ale právě proto nechci žádné bomby a těžké zbraně. Chci lidstvo donutit k jednotě. To je můj cíl: Ale chci, aby se tak stalo přirozenou cestou, aby si lidé uvědomili nutnost jednoty. Kdybych jednal podle vašich rad, historie by si mě zapsala jako tyрана, který lidstvo brutálně donutil ke sjednocení. Tomu však chci zabránit!“

Thora nevěděla, co říct. Teprve po chvíli hlesla: „Máte pravdu... Jako vždycky.“

Po dalších minutách mlčení dodala: „Jak to vypadá s naším návratem na Arkon?“

„Slíbil jsem vám, že na Arkon poletíme, až bude Země v bezpečí.“

„To bude kdy?“

„Počkejte na dnešní konferenci. Pokud dojdeme alespoň k částečné shodě, mohli bychom na Arkon odletět už za několik týdnů.“

„No dobrá,“ vzdychla Thora. „Čekali jsme tak dlouho... Počkáme ještě i těch vašich pár týdnů.“

Deringhouse zastavil vlak několik kilometrů od Bajmaku a společně s Velinským vystoupil. Ti, kdo jim v tom chtěli bránit, byli zastaveni psychozářičem.

Vzdálili se asi dvě stě metrů od kolejí a pochodovali paralelně s nimi k Bajmaku. Z jedné vyvýšeniny sledovali, jak byl vlak ve vesnici přivítán batalionem policie. O čtvrt hodiny později mezi policisty zavládl chaos a jednotka se rozdělila do několika skupin, pročesávajících okolí.

„Hledají nás,“ řekl Deringhouse.

Pak pokračovali v cestě.

Do obce se dostali asi za dvě hodiny od jihu, tedy ze směru, odkud je nikdo nečekal. Počkali do setmění a pak se kolem desáté pustili do práce, o které něco věděl jenom Deringhouse.

Varoval Velinského: „Nezapomínejte, že mi jejich zbraně neublíží, ale vám ano. Buďte proto opatrný a nic neriskujte!“

Pak se plížili k budovám. Za většinou oken se už nesvítilo. Jenom v jednom dřevěném baráku zářilo nepříjemně chladné, namodralé neonové světlo.

Deringhouse určil Velinskému stanoviště.

„Tady budete v dostatečném bezpečí,“ šeptal. „Vrátím se včas. Neukazujte svou tvář policistům zbytečně dlouho. Mohli by se na vás rozpomenout.“

Velinskij znervózněl.

„Komu se mám ukazovat, ksakru?“

„Někomu. Brzy tu bude dost lidí.“

Gruzíнец Frunze seděl za stolem a s vypětím se prokousával textem psaným azbukou. Právě studoval článek o záhadném vymírání skotu v západní Sibiři, když se dveře otevřely. Odhodil noviny a podíval se do nich.

Pak vstal. Chtěl se přesvědčit, jak je možné, že se takhle samy otevřely.

V té chvíli se dveře zase zavřely.

Frunze chvíli váhal, pak se vrátil na své místo. Vysvětloval si to průvanem. Sáhl po novinách.

O chvíli později se znovu lekl, protože něco zaklapalo. Frunze se podíval přes okraj novin, ale nic nespatriil. Teprve když to zaklapalo znovu, odhadl aspoň směr, odkud to přichází.

Oči se mu rozšířily děsem, když spatřil, jak se z ovládacího panelu na stěně uvolnil šedivý plíšek a jak se volně vznáší místností. Pohyboval se směrem k jedné ze židlí a pak přistál na podobném kousku plechu, který musel způsobit ten první zvuk.

Frunze opatrně otevřel zásuvku stolu a vytáhl z ní revolver.

Chvilí mířil směrem, kde tušil neznámého, a pak v návalu zlosti stiskl spoušť.

Výstřel naplnil místnost, ale docílený efekt byl jiný, než Frunze čekal: jenom rozbil okno za sebou, jak se kulka odrazila od stěny.

Ale Frunze byl tvrdý chlapík - a skutečnost, že neviditelný jeho útok vůbec nebere v potaz a klidně si pracuje dál, zmenšila jeho strach.

Sklonil se nad stůl a popadl telefon. Rychle vytočil trojmístné číslo policejní stanice a zařval do mluvítka: „Je tady neviditelný! Právě ničí kontrolní skříňku!“

Neviditelného nerušil ani telefonát. Podle zvuků cvakajících kleštěček, které přestřihávaly drátky v centrále stanice, to bylo zřejmé.

Frunze zuřil. „No počkej!“ říkal si v duchu. „Já ti ukážu!“

Ale neměl přesnou představu, jak to udělat.

Pár minut předtím, než dorazila policie, se dveře místnosti opět otevřely.

„Ne!“ zvolal Frunze. „Utíká nám!“

Rozběhl se ke dveřím, ale když vyhlédl ven do tmy, viděl stejné nic, jako když byl v místnosti.

Velinskij zaslechl dusot mnoha nohou. Pár minut předtím z dřevěného baráku zazněl výstřel.

Dusot se blížil a pak se ve tmě vynořily siluety policistů.

„Ne!“ zvolal v té chvíli někdo z barabizny. „Utíká nám!“

Velinskij vyšel z křoví.

Policisté se zarazili a chvíli na něj zírali.

Pak pilot skočil zpátky do křoví.

„Za ním! Honem! To je on!“

Ale Frunze od baráku ječel: „Ne! Byl tady! Sem pojd'te!“

Velinskij utíkal pryč. Za ním nakonec běželi jen dva muži, ostatní policisté se vrátili k Frunzemu.

Velinského najednou kdosi chytil za ruku: „Rychle! Pojd'te sem!“

To byl Deringhouse. Za pár vteřin byli oba v bezpečí. Ale Deringhouse měl očividně ještě další záměr.

„Chytněte se mě zezadu kolem pasu!“ rozkázal a Velinskij uposlechl. „Podnikneme teď malý let, abychom se co možná nejrychleji dostali odtud. V tomto obleku je vestavěn výkonný generátor, vytvářející antigravitační pole. Unese nás oba, avšak tím pádem musíme letět bez efektu neviditelnosti, protože nezbyde dostatek energie pro detektor. To však v noci není tak zlé.“

Než mohl Velinskij něco říct, vznesli se.

Maršál Sirov klesl na úroveň ostatních členů Nejvyšší rady a pouze přijímal rozkazy. Zdržoval se na utajeném místě a každé dopoledne mu někdo zatelefonoval nejnovější zprávy. Sirov tyto zprávy předával po dvaceti tajných kanálech svým podřízeným.

Nejméně třikrát denně mu volal muž, kterého maršál považoval za generálního tajemníka Strelnikova. Strelnikov podával návrhy, jak na kterou situaci reagovat, a očekával, že se Sirov podle nich zařídí - což také dělal.

Toho dne, psal se 18. červen, obdržel Sirov další informace prostřednictvím neznámého hlasu v telefonu.

„Velké vítězství,“ řekl hlas.

„Velké vítězství,“ zopakoval Sirov heslo, které značilo, že vše, co nyní přijde, musí chápat jako rozkaz.

„Nové zprávy o Rhodanovu agentovi,“ pokračoval hlas. „Včera večer se objevil v Bajmaku, oblast Magnitogorsk. Choval se velmi sebejistě. Byl doprovázen kapitánem Velinským. Vlakové kontroly unikl jen o vlásek. Večer poškodil centrálu uranových dolů natolik, že s tím tamější technici budou mít tři dny práce, než ji opraví.“

V hlase zazněly tóny triumfu. „To bezesporu znamená, že se Velinskij a agent chtějí zmocnit uranových dolů... Zřejmě během doby nutné k opravě centrály. Víme tedy s jistotou, že se ti dva budou během následujících osmačtyřiceti hodin zdržovat v Bajmaku.“ Sirov pochopil.

„Chci,“ řekl hlas, „abyste do Bajmaku poslal své nejlepší lidi. Ti dva nám nesmějí uniknout!“

„Rozumím,“ odpověděl Sirov. „Okamžitě provedu všechny nutné kroky.“

Rozhovor skončil. Takže Moskva nebyla podle všeho v přímém ohrožení...

Pak Sirov zvedl sluchátko a vytočil několik čísel. Předal instrukce a vydal potřebné rozkazy, aby ti dva neunikli. Během jednoho z hovorů zaslechl odněkud z bytu tiché šumění. Přerušil hovor a rozhlížel se. Pak si řekl, že to byl nějaký zvuk z ulice, a mluvil dál.

Když dokončil hovor, chvíli seděl zamyšleně za stolem, pak vstal, došel k věšáku a vytáhl z kapsy saka cigarety.

Když se otočil zpátky ke stolu, spatřil je - oba.

Jedním z nich byl Velinskij, toho Sirov poznal podle fotografie. Ten druhý musel být agentem Třetí moci - hubený, s nakrátko střiženými blond vlasy a pobaveným úsměvem ve tváři.

„Dobrý den!“ řekl blondák. „Přišli jsme sem trochu neobvyklým způsobem, promiňte nám to, prosím. Jinak to nešlo. Mysleli jsme totiž...“

Vtom cizinec udělal mocný skok místností a vykopl maršálovi z ruky revolver.

„Podruhé už to nedělejte!“ varoval Sirova. „Máme k dispozici ještě docela jiné prostředky... Příště budete mrtvý muž!“

Sirov se snažil zvednout ze země. Deringhouse pokynul Velinskému a kapitán maršálovi pomohl. Pak ho odvedl k židli a posadil ho na ni. Deringhouse mu podal několik plastických pout: „Svažte ho! Ale udělejte to dobře! Závisí na tom vaše bezpečnost!“

Pak se otočil na maršála. „Víte, proč jsem tady?“ zeptal se chladně.

Sirov neodpovídal. Deringhouse se posměšně ušklíbl. „Nesnažte se mi naznačit, že máte špatnou zpravodajskou službu. Konference vlád pozemských velmocí předevčírem v poledne v Galakto City odsoudila záměry a metody současné vlády Východního bloku a požadovala potrestání viníků před Světovým soudem. To jste se snad doslechl?“

Sirov už nedokázal ovládnout svoji zlost.

„Nebudte směšný!“ vyprskl. „V Galakto City si můžete říkat, co chcete... Koho to zajímá?!“

Sirov se pokusil o pohrdavý úšklebek, ale nepodařilo se mu.

„Nezůstanete sám,“ pokračoval Deringhouse. „Stejně jako vás dostanu i ostatní... Abyste se necítil tak osaměle.“

Sirov na něj tázvavě pohlédl. Deringhouse pochopil, že patrně bude chtít vědět, jak našel jeho úkryt. Ale nic mu nevysvětloval. Jenom řekl: „Vy jste pouze malý, bezvýznamný mizera.“

To Sirova znovu rozběsnilo, ale jakkoli se vzpíral plastickým poutům, nepovolila.

Deringhouse už myslel na svůj další úkol.

Ted', musel najít generálního tajemníka Strelnikova. Až ho zajme, bude moci říct, že se Rhodanův plán podařil.

Nicméně nepodceňoval nebezpečí, které mu hrozilo. I když byl dokonale vybaven, nesměl udělat chybu. Požádal Velinského, aby maršála pečlivě sřežil, pak zapnul deflektor a zmizel oběma mužům z očí.

Uplynulo půl hodiny, aniž by Sirov řekl jediné slovo. Velinskij seděl za ním, takže ho Sirov nemohl vidět. Pilot držel v klíně ruční paprskomet. Čas od času si zapálil cigaretu, aby zahnal nervozitu.

Konečně Sirov řekl: „Nechcete mi aspoň říct, co ten člověk a Třetí moc vlastně chtějí?“ Velinskij si řekl, že na takovou otázku snad může odpovédět, a začal vyprávět. Připadal si jako misionář, který vnáší do temných srdcí světlo poznání.

Vtom ho Sirov přerušil a předklonil se: „Slyšíte?“ zašeptal.

Velinskij nic neslyšel.

„Někdo jde po schodech nahoru!“ sykl Sirov. „Kdo je to? Váš muž?“

Velinskij vstal a odjistil paprskomet. „Podívám se.“

Po špičkách vykročil ke dveřím a naslouchal. Slyšel pak řadu kroků, ale to nemuselo nic znamenat. Dům byl velký, takže po schodech často někdo přešel.

Přímo u dveří se neozývaly žádné kroky. Pootevřel je, nahlédl doprava, doleva...

Pak za sebou zaslechl dutý náraz.

Obrátil se.

Sirov ještě pořád seděl připoután k židli, ale změnil stanoviště!

Židle stála u levého boku psacího stolu. Byla nakloněná tak, že se Sirov hrudí opíral o hranu stolu a hlavu měl křečovitě zvednutou, až mu na krku vystávaly žíly.

Velinskij pozvedl paprskomet.

„Ne, vy blázne!“ funěl Sirov. „Zůstaňte kde jste, pro boha živého!“

Velinskij váhal. Sirov mu popletl hlavu. Nejdříve nic nechápal, ale pak pochopil - když Sirov sklonil hlavu a na tváři se mu rozhostil ďábelský úšklebek.

Pilot reflexivně namířil a stiskl spoušť paprskometu. Ve stejném okamžiku ho však popadla explodující vichřice a vymazala mu všechny myšlenky.

Deringhouseova trpělivost byla vystavena tvrdé zkoušce. Strelnikov nevypadal na velkého telefonistu. Během uplynulé hodiny nezavolal ani jednou.

Ledaže by hlas, který na začátku každého hovoru řekl: „Velké vítězství!“, patřil právě jemu.

Po dvou hodinách si Deringhouse dopřál oddech. Zaznamenal si stanoviště aparátu, odkud neznámý hlas volal. Rozhodl se, že se tam podívá. Pokud by neměl úspěch, do telefonní centrály se může kdykoliv zase vrátit.

Opustil ji a za deset minut už byl na ulici, kde měl Sirov svůj úkryt. Před domem okamžitě uviděl shluk lidí. Nepochyboval, že to má něco společného s maršálem. Jako neviditelný se opatrně, aby se s nikým nesrazil, prodral k portálu a vyšel po schodech nahoru k Sirovovu bytu.

Před bytem postávalo několik uniformovaných mužů. Stěna ohraničující byt a chodbu byla provalená.

Deringhouse vyčkával na chodbě, až policisté uvolní dveře. Přitom jim naslouchal a zjišťoval, že očividně nikdo netuší, kdo byl majitelem bytu a co se tam vlastně odehrálo.

Když čekal čtvrt hodiny a muži se pořád ještě nehnuli, použil psychozářič a policisté ochotně ustupovali.

Uvnitř pracovalo šest policistů. Deringhouse jim jednomu po druhém vnutil svou vůli a vstoupil.

Místo dveří zela ve zdi díra. Podlaha byla roztržená a strop zčásti zřícený. Bylo přes něj vidět do vyššího patra.

Exploze však kupodivu nezpůsobila žádné škody v místnosti. Jenom knihovna spadla. To bylo všechno.

Na zemi však ležel muž.

Velinskij.

Deringhouse přinutil policisty, aby ustoupili ke zdi, a pak otočil bezvládné tělo tváří vzhůru.

Velinskij byl mrtev.

Deringhouse sevřel ruce do pěstí. Neměl ho tu nechávat s lišákem Sirovem samotného. Ale teď jim ukáže! Ukáže jim, co si touhle vraždou vykoledovali!

O čtvrt hodiny později byl zpátky na ulici. Pochopil totiž, jaké mu hrozí nebezpečí. Sirov uprchl, a co pro něj bylo pravděpodobnějším závěrem, než že se Deringhouse zanedlouho vrátí zpátky? I dobře ozbrojený neviditelný by se dal za jistých okolností chytit.

Během čtvrt hodiny prozkoumal díru, kterou způsobila exploze. I neoborník mohl vidět, že nálož byla uložena tak, aby pětadevadesát procent působnosti nálože směřovalo ode dveří směrem nahoru. Podle toho musel Velinskij v okamžiku výbuchu stát někde u dveří.

Deringhouse našel i spouštěcí mechanismus: poměrně nenápadný knoflík na desce psacího stolu. V blízkosti stolu stála židle, u níž byl Sirov původně přivázán, ale nyní tam zůstaly už jen zbytky pout.

Byt byl určitě majetkem vlády a jako takový byl vybaven i bezpečnostními mechanismy. Položit bombu pod dveře mělo svůj smysl.

Každopádně - Sirov byl nyní pryč a navíc byl vyzbrojen paprskometem Velinského.

Deringhouse pochopil, že tato událost mění jeho plány. V tuto dobu už musel být Strelnikov varován, a pokud byl opravdu tím „Velkým vítězem“, jistě už opustil svůj úkryt.

Přesto si Deringhouse chtěl tu skrýš prohlédnout. Ten, kdo je nucen rychle opustit nějaký prostor, zanechává ve spěchu stopy.

Vytáhl z kapsy lístek s názvem ulice: Kujbyševova. To bylo na východním předměstí.

Zvedl hlavu, aby se podíval, kudy odletí, a vyděsil se. Mezi střechami domů bylo nataženo pletivo a všude v ulici se dělníci snažili co nejrychleji uzavřít stejným způsobem všechny volný prostor. Už byli prakticky hotovi.

Ústí ulice bylo na obou koncích obsazeno bezpočtem policistů. Deringhouse si nedělal žádné iluze. Jeho psychozářič mohl hypnotický ovlivnit jenom něco kolem deseti mužů, což bylo v daném případě málo.

To byla perfektní past!

Uměl si představit, jaké mají policisté rozkazy: stát a nehnout se z místa. Jakmile by se některý z nich pohnul, bylo by to znamením, že neviditelný je nablízku...

Nicméně si nemohli být jisti, že je tady polapen. Možná by stačilo počkat pár dní, než sami odtáhnou...

Jen pár dní...

Přitom neměl čas ani pár hodin. Každá minuta, kterou tu strávil, dávala Strelnikovovi novou naději.

Byla tu ještě jedna možnost: vysvobodit se násilím. Měl s sebou neutronový paprskomet. Pomocí něj by se snadno prostřílel. Ale ani to nebylo dobré. Jednak by zabíjel lidi, a pak: kdyby zapnul neutronový paprskomet, odčerpal by hodně energie z agregátu, stal by se viditelným a nemohl by létat.

Znervózňel.

Lovci postupovali podle plánu. Evakuovali obyvatelstvo a zatloukali veřeje oken.

Ten, kdo tuhle akci tak rychle připravil, musel být chytrý člověk. Na nic nezapomněl...

Nebo ano?

Deringhousea něco napadlo. Přemýšlel... Byla by tu možnost?

Znamenala velké riziko. Ale raději riskovat než prohrát. Co se mu mohlo stát?

„Bajmak byl jenom trik, na který jsme mu naletěli!“ vysvětloval Sirov.
„Přirozeně,“ zavrčel Strelnikov. „Chtěli, abychom se pár dní věnovali uranovým dolům, a oni by mezitím už byli v Moskvě.“
„Přesto jsme je dostali!“ rozzářily se maršálovy oči.
Strelnikov jeho nadšení tlumil: „Prozatím! Opravdu jen pro zatím!“
Sirov se uklidnil. „Co máte v úmyslu teď?“
„Nejdříve ze všeho vás uklidím do bezpečí,“ odpověděl suše Strelnikov. „Tady máte adresu! Obráťte se na ni. Dostanete tam další instrukce. Pak vyčkejte mých příkazů!“
Sirov zasalutoval.
„Vezměte si můj vůz,“ pokračoval Strelnikov. „Stojí dole. Tam...,“ ukázal na lístek s adresou, „...se o vás postarají a dají vám novou uniformu, možná i civilní oblek.“
Sirov udělal čelem vzad a opustil místnost. Strelnikov čekal, až jeho kroky utichnou. Pak zvedl sluchátko a vydal nějaké rozkazy. Když skončil, spokojeně se uvelebil v křesle a na tváři se mu rozhostil úsměv.

Deringhouse se vrátil do domu, kde bydlel maršál Sirov.
Policisté uvnitř ještě pořád pracovali. Ovlivnil je psychozářičem, sedm jich nechal dole a se třemi vystoupil až nahoru na půdu.
Ve střeše bylo několik vikýřů.
„Srovnat čas!“ přikázal Deringhouse.
Muži uposlechli. Pak je rozestavil pod vikýře.
„Přesně ve dvanáct hodin čtyřicet minut,“ rozkazoval dál, „otevřete vikýře a vylezete na střechu. Polezete až k hřebenu a nenecháte se ničím odradit. Zopakujte!“
Rozkaz byl zopakován. Deringhouse spokojeně opustil půdu a sestoupil až dolů do přízemí.
Nebyl si jist, jestli na některé ze střech okolních domů najde ještě další nepřítlučený vikýř, ale nakonec jej spatřil na střeše nejjihnějšího domu. Patrně jej používali ostřelovači, kteří leželi nahoře na střechách.
Bez problémů se dostal do domu a teprve nahoře na půdě se musel schovat do kouta, protože se potvrdil jeho odhad: vylézali tudy ostřelovači. Nechtěl se s žádným z nich srazit.

Podíval se na hodinky.
Dvanáct hodin pětadvacet minut!
Ještě se mohlo mnohé přihodit. Ještě se mohl po těch třech začít shánět jejich velitel. Mohl je nahoře najít a určitě by je tam nenechal jen tak stát, to bylo jasné.
Vteřiny plynuly.
Teď!
Ale nic se nedělo.
Něco snad nevyšlo?
V tu chvíli se však rozlehl křik.
„Pryč! Dolů ze střechy! Přeskočilo vám snad?“
V mžiku vylezl na střechu. Těsně vedle průlezu přidřepnul a po díval se na střechu Sirovova domu. Tři policisté prováděli jeho rozkaz. Bez ohledu na varování ostatních lezli po nepřítli široké střechy k hřebeni. Ostatní na ně upřeně hleděli a lámali si hlavy, který z těch tří asi bude Rhodanův agent.
To byl Deringhouseův plán.
Každou chvíli se některý z nich musel rukou dotknout toho jemného pletiva, kterým bezesporu protékal signální proud. Někde se divoce rozblikají kontrolky a uvedou v činnost poplašné zařízení.
A pak...
Deringhouse viděl na vlastní oči, co se stalo.
Najednou se ozval svist vrtulí a z vedlejších ulic se k nebi zvedly vrtulníky. Byly přesně informovány, ve kterém místě došlo k narušení pletiva. Zahájily soustředěnou palbu ani ne minutu poté, co se první policista dotkl drátů.
Všichni tři muži to v okamžiku zchytali. Jejich bezvládná těla se kutálela dolů ze střechy a padala na ulici.
Helikoptéry však neustávaly ve střelbě. Jejich pozornost nepatřila těm třem, nýbrž neviditelnému.
Každopádně teď nastala Deringhouseova chvíle.
Proklouzl pod pletivem, minul skupinku ostřelovačů, napjatě pozorujících vrtulníky, a na druhé straně sklouzl ze střechy.
Ve dvanáct dvaadvacet byl volný.

A rozletěl se na východ města - ke Kujbyševově ulici.

„A teď,“ řekl Strelnikov muži z divadla, „mi sem pošlete majora. Musím si s ním promluvit!“

Muž poslechl. Opustil místnost a po půlminutě vstoupil major Kalenkin. Muže, který ho sem zavolał, nikdy předtím neviděl, ale věděl, že ho musí bez námitek uposlechnout.

Rázně zasalutoval a Strelnikov začal: „Dobře poslouchajte! Chci vám něco vysvětlit: Bude to znít trochu podivně a zamotaně, ale při vaší inteligenci...“

Dvanáct hodin padesát devět.

Neviditelný Deringhouse vnikl do domů na Kujbyševově ulici, což byla jedna z oněch ošklivých budov, postavených v kasárenském stylu.

Telefon, jímž vedl „Velký vítěz“ své hovory, stál v bytě číslo 13C. Dveře bytu byly zamčené a na chodbě postávalo několik lidí. Deringhouse počkal, až zmizí ve svých bytech nebo odjedou výtahy, a pak pomocí neutronového paprskometu zničil zámek a otevřel dveře.

Vstoupil. Byl přesvědčen, že byt je prázdný. Strelnikov měl jistě dost času jej opustit.

Ale k Deringhouseovu překvapení seděl na podlaze nějaký muž. Držel se za hlavu a oči měl přivřené. Přes levou tvář se mu táhl krvavý šrám.

Muž byl starý a měl bílé vlasy. Zdálo se, že si otevřených dveří nevšiml, každopádně se ani nehnul. Na kolenou měl kus hnědého papíru a na něm stálo cosi psáno. Deringhouse četl: *Agente Třetí moci! Strelnikov uprchl. Mohu ti říct, kde je. Ztloukl mě!*

Deringhouse si nejdříve myslel, že je to léčka. Kdo byl tenhle muž?

Pak si promyslel situaci. Stařík vypadal jako Strelnikovův sluha, nebo možná jeho tajemník. Snadno tedy mohl odposlechnout spoustu věcí, o kterých jeho šéf mluvil. Proto bylo jen přirozené, že ví o agentovi Třetí moci. Napsal tento vzkaz proto, že tušil, že by sem agent mohl přijít jako neviditelný.

Strelnikov ho ztloukl, odtud tedy ten šrám.

„Vstaňte!“ řekl Deringhouse.

Starým mužem to trhlo, pravděpodobně spal.

„Kdo... kde...?“ vykřikl.

„Stojím před vámi,“ odpověděl Deringhouse. „Já jsem ten agent Třetí moci. Chtěl jste mi říct, kde je Strelnikov.“

Chvilí to vypadalo, jako by starý muž svou kuráž trochu přehnal. Chvil se strachem a jen s námahou vstával ze země.

„Ano... ano...“, koktal.

Deringhouse mu přispěchal na pomoc. „Ze mě nemusíte mít strach. Jak se jmenujete?“

„Nikolaj.“

„A víte, Nikolaji, kam Strelnikov utekl?“

Nikolaj přikývl.

„Odkud to víte?“

„Poslouchal jsem ho.“

„Proč vás zbil?“

Nikolaj pokrčil rameny. „Když odcházel, říkal: to máš za to svoje věčný čmouchání! Udeřil mě bičíkem na psa!“

Deringhouse přikývl. „Všichni tihle lidé,“ zamumlal, „neujdou svému osudu. Můžeme vyrazit okamžitě?“

Nikolaj vysvětloval, že Strelnikovův nový úkryt je docela blízko. Nejrychlejší bude, když půjdou pěšky.

Major Kalenkin měl na sobě civil a opíral se o roh jedné z budov, jako by měl volno a jako by právě litoval všechny ty dělníky, kteří musejí dít v tuto dobu v továrně.

Mezi rty svíral cigaretu. Bylo mu jedno, že dávno vyhasla. Kalenkin nekouřil a cigaretu si vzal jen jako součást masky.

Jeho trpělivost nebyla vystavena dlouhé zkoušce. Asi čtvrt hodiny poté, co zaujal postavení, vyšel na ulici muž, kterého tu nevyhlížel. Právě si přejel pravou rukou přes hlavu, což bylo gesto, na které major čekal.

Před továrnou muž zabočil a kráčel u tří metry vysoké stěny, která se táhla kolem celé továrny. Major Kalenkin poklepal prstem na hodinky, které ve skutečnosti žádnými hodinkami nebyly, a tím dal znamení mužům číhajícím v pozadí.

Pak vykročil i on a následoval svého muže.

Úzká ulice byla jako stvořená ke sledování. Projížděly tudy malé traktory s přívěsy, mezi nimi pochodovali dělníci a stavební skupiny, které opravovaly zeď.

Vládl tam značný ruch, Kalenkin si mohl být jist, že zůstane nezpozorován.

Muž, který si čas od času přejel rukou přes vlasy, nakonec vstoupil bočním vchodem na tovární prostranství. Kalenkin ho sledoval v bezpečném odstupu. Teď už byl přesvědčen, že to nemůže dopadnout špatně.

Mohutný kotel reaktorové stanice, která zásobovala nezávisle na městských zdrojích továrnu energií, byl už jen pár set metrů daleko.

Nikolaj a Deringhouse spolu cestou nepromluvili ani slovo. Nikolaj šel napřed a spoléhal na to, že ho agent bude následovat.

Kráčeli podél tovární zdi a nakonec vešli na tovární dvůr. Nikolaj neomylně zamířil k mohutnému kovovému kotli, vysokému asi osmdesát metrů.

„Strelnikov se schoval do strážní budky asi v polovině výšky kotle, vidíte?“ šeptal Nikolaj.

Deringhouse spatřil výtah a několik oken ve stěně kotle.

„Pokračujte!“ vyzval starce.

Nikdo je nezdržoval, když vstoupili do výtahu a rozjeli se nahoru. Když se zastavili, vešli do první z místností.

Nikolaj najednou jako by znovu dostal strach. „Jestli mě uvidí,“ šeptal, „tak...“

„Žádné strachy!“ řekl Deringhouse. „Pojďte!“

Místnost měla dvoje další dveře.

„Kudy?“ zeptal se Deringhouse.

Nikolaj nevěděl.

„Zkusím to těmhle,“ řekl Deringhouse a vykročil ke dveřím u stěny kotle. „Je otevřeno...“

Nikolaj zvedl ruku. Vypadalo to nevinně, jako by se chtěl opřít o rám dveří. Nicméně než se jej dotkl, ozval se Deringhouseův přísný hlas: „Tak dost, starý muži! Tu ruku zvedneš ještě o kousek a už se svého vlastního triumfu nedožiješ!“

Nikolaj zbledl. Ruka se mu roztřásla a nakonec poklesla.

„Sundejte paruku!“ přikázal Deringhouse.

Nikolaj váhavě uposlechl. Zatvářil se nešťastně, když si paruku sundával. Pod ní se objevila pleš jako zrcadlo: pleš generálního tajemníka Strelnikova.

„Vážím si vaší osobní odvahy!“ řekl Deringhouse, když se vynořil z neviditelnosti. „Ale mohli jste už na začátku vytušit, že podnikáte marnou věc. Tímhle způsobem mě nemůžete nikdy dostat.“

Strelnikov se už trochu vzpamatoval. Kromě toho věděl, že hra skončila.

„Jak jste na mě přišel?“ zeptal se.

Deringhouse se zasmál. „Takovým trochu zvláštním způsobem. Když jste mi říkal, že vás Strelnikov udeřil, zvedl jste pravou ruku. Maskér vám však udělal šrám na levé tváři... Viděl jste se při tom v zrcadle, že? No, a potom jsem si cestou všiml vašich gest a objevil muže, který šel za námi. Mimochodem, co teď, dělá?“

„Čeká venku, až mu řeknu, že jste zavřen v kotli.“

„A k čemu ta gesta rukou?“

„Musel počítat s tím, že mě hypnoticky ovlivníte. Dokud jsem dělal gesta, byl jsem pánem svých smyslů. Major Kalenkin měl své příkazy. Kdybych přestal jezdit rukou přes hlavu, musel by jednat podle jiného plánu akce.“

„Ti dělníci na traktorech a ti zedníci, to všechno jsou policisté, že?“

„Ano. Měli to tu všechno izolovat, jakmile byste byl v kotli.“

„A jak bych se do něj dostal? Padacími dveřmi?“

Strelnikov okamžitě přitakal. „Spínač je tady,“ ukázal na sotva viditelný maličký knoflík ve dveřním rámu. „Tyhle dveře sem byly umístěny před dvěma hodinami. Spadl byste rovnou do kotle.“

Deringhouse přikývl.

„A pak bych buď nestačil dost rychle zapnout antigravitační pole, nebo byste kotel zaplnili párou.“

„To byl můj úmysl. Měl byste pak ještě šanci?“

Deringhouse pokrčil rameny.

„Nevím. Myslím, že ne.“

Stiskl tlačítko a sledoval, jak se přede dveřmi bleskurychle zasunula část podlahy.

„Co máte v úmyslu teď?“ zeptal se Strelnikov.

„Povím vám to,“ odpověděl ochotně Deringhouse: „Přikážete členům Nejvyšší rady, aby se zítra ráno v devět hodin shromáždili na náměstí Národů. Před dvěma dny se konstituoval Světový soud a rozhodl o odsouzení vládců Východního bloku: Vy a členové rady před něj budete postaveni.“

Strelnikov zvažněl.

„Budete mě muset zhypnotizovat, jinak to neudělám!“

Deringhouse zavrtěl hlavou. „Hypnotizovaného státníka nepotřebuju. Před soud se postavíte sice nedobrovolně, ale při plném vědomí. Spolu s vámi tam bude čtyři sta patnáct členů rady a především maršál Sirov. Na něm mi obzvlášť záleží!“

Deringhouse přitom významně sledoval svůj neutralizační paprskomet. „Pokud neuposlechnete mé příkazy, víte, co vám hrozí, že?“

Strelnikov sklonil hlavu.

„Začněte s tím,“ pokračoval Deringhouse, „že svému majorovi tam dole vysvětlíte, ať se svými lidmi zmizí, a sice hezky rychle. Nezapomínejte si přitom přejíždět rukou přes hlavu!“

Večer 18. června vyslovil Perry Rhodan žádost, aby se uskutečnil soud s Nejvyšší radou Východního bloku. Ráno 19. června odstartovala STARDUST s cenným nákladem politiků a státníků celého světa. Značnou rychlostí pronikla nad území Východního bloku. Cestou jí kupodivu nikdo nebránil v letu, a v osm hodin padesát minut přistála na rozlehlém náměstí Národů v Moskvě.

Z lodi se vysunula rampa a předseda Světového soudu Frederick Donnifer opustil v doprovodu svých lidí a Perryho Rhodana palubu křižníku.

Zdálo se, jako by se někdo postaral, aby se na náměstí neobjevili žádní zvědavci. Rozlehlá plocha byla prázdná, až na malou skupinku mužů.

Frederick Donnifer se poněkud bezradně rozhlížel. Byl to hrdý muž, a proto ho překvapilo, že na něj nikdo nečeká.

„Počkejte!“ požádal ho Rhodan. „Tamhle přichází Deringhouse a chce mi podat hlášení.“

Z malé skupiny se odpoutal jeden muž. Vykročil k delegaci.

Byl to Deringhouse. Soudce si nevšiml, otočil se přímo na Rhodana: „Major Deringhouse hlásí příchod, pane. Rozkaz proveden. Členové Nejvyšší rady tu budou za několik minut.“

Rhodan se usmál a řekl: „Zopakujte své hlášení před panem Donniferem, presidentem Světového soudního dvora!“

Deringhouse se otočil a zopakoval svoji krátkou zprávu. Donnifer přimhouřil oči.

„Jste si jist, že sem všichni přijdou, majore?“

„Zcela jist, pane!“ odpověděl Deringhouse.

A pak se potočil k Rhodanovi: „Nespoléhal jsem jen na to, že by uposlechli Strelnikovův rozkaz. Každý poslanec bude eskortován skupinou hypnoticky ovlivněných důstojníků. Poslouchají mé rozkazy a přivedou svého muže, ať chce nebo ne.“

V té chvíli projela kordonem policistů první černá limuzína. Za ní následovaly další. Zastavovaly na náměstí a zbavovaly se svého nákladu. Na mnoha poslancích Nejvyšší rady bylo vidět, že přišli jenom proto, že neměli jinou volbu.

Deringhouse se postaral, aby se poslanci shromažďovali na jednom místě, obklopeném širokým kruhem policie.

Kolem deváté přišel znovu za předsedou Světového soudu a hlásil: „Nejvyšší rada je připravena vás vyslechnout, pane.“

Donnifer nadmul hrud':

„Zástupci vlád Asijské federace a států NATO, kteří dne...,“ spustil úvodní řeč, ve které vysvětlil zřízení Světového soudu, a pak vznesl obvinění: „Jste obviněni, že jste hrubým způsobem porušovali práva občanů své země. Jste tímto vyzváni, abyste se postavili Světovému soudu a podřídili se jeho rozhodnutí...“

Když dokončil řeč, vstup na křižník STARDUST se rozšířil a krátce nato se poslanci pod dohledem robotů z lodi odebrali na její palubu.

Donnifer vydal patřičná rozhodnutí, která zajišťovala, aby Východní blok nezůstal po přechodnou dobu bez vlády. Rhodan mu při tom radil, ale ani on, ani soudce, se do záležitostí lidu Východního bloku dál nevměšovali.

STARDUST opustila Moskvu ve třináct hodin místního času a zanedlouho přistála v Galakto City.

Rhodan pozval hned po přistání všechny účastníky celosvětové konference na večeři. Po ní své hosty seznámil se vším, co za uplynulá léta prožil.

Jeho informace a předváděné záznamy byly natolik fascinující, že si nikdo ani nevšiml, že Rhodana mezitím navštívil pobočník a cosi mu pošeptal. Rhodan pak napsal něco na lístek a podal mu jej.

Kolem jedenácté všechno skončilo. Účastníci konference odměnili Rhodana jeho Třetí moc bouřlivým potleskem. Jakmile ovace utichly, Rhodan si vzal slovo.

„Nechci vás dlouho obtěžovat, dámy a pánové,“ začal. „Ale myslím, že na závěr bude dobré zmínit se ještě o dvou věcech. Za prvé: devatenáctý červen, tedy dnešní den, bude vyhlášen za státní svátek. Třetí moc v této souvislosti doufá v brzké vytvoření Světové vlády a zároveň přejmenováváme Galakto City na Terranii.“

Udělal pauzu. Potlesk málem začal znovu, ale Rhodan přítomné uklidnil.

„To druhé je o něco méně uspokojujivé,“ řekl vážným hlasem. „Vy víte, že na Měsíci existují dvě stanice: jedna podléhá Východnímu bloku, druhá státům NATO.“

Ve dvaadvacet hodin dvacet minut vystartovalo ze základny Východního bloku 200 raket dlouhého doletu s katalytickými fúzními hlavicemi. Vy všichni dobře víte, že kdyby zasáhly cíl, nikdo na Zemi by nepřežil.

Měly by dopadnout zítra v pět hodin ráno. Jsem však potěšen, že vám mohu sdělit, že perut' kosmických stíhaček pod velením majora Nyssena tyto rakety za několik minut ve volném prostoru zneškodní.“

Najednou zhasla světla. Na obrovské plastické projekci se objevil obraz noční vesmírné oblohy s miliardami světelných bodů.

Shromáždění zadržovalo dech. Rhodan se otočil k projekci, která byla přenášena přímo z paluby jedné ze stíhaček Nyssenovy perutě.

Pak začaly neviditelné rakety explodovat. Jedna po druhé se proměňovaly ve světlé skvrny na černém pozadí vesmíru. Neustále se zvětšovaly a zanedlouho jich bylo tolik, že ozářily sál silněji než osvětlení předtím. Diváci mhouřili oči.

Rhodan nechal přenos zapnutý až do konce. Pak teprve zhasl projekci a zvolna rozsvěcoval lustry v sále.

Dívaly se na něj vyděšené tváře. Tváře lidí, kteří mu byli vděční za záchranu.

„Věřím,“ řekl Rhodan vážně a tiše, „že tyto záběr nás všechny přesvědčily o tom, jak bezpodmínečně nutné je sjednocení lidstva!“